

GŪSTEKNIS

... atkal šeit, Kunga Jēzus Vārdā un dzirdēt par lielajiem un varenajiem darbiem, kurus Tu esi paveicis agrāk. Un tagad mēs stāvam ar gaidām, tas paceļ mūsu ticību un dod mums svaidījumu ticēt, ka tas, kas tika lūgts šovakar, tiks dāvāts. Tu zini viņus visus, visu, ko viņi ir prasījuši. Un mēs īpaši lūdzam par tiem, Kungs, kuri ir tik tuvu nāvei. Dāvā viņu dvēselēm mieru, ja tā tur vēl nav. Dāvā dziedināšanu viņu ķermeņiem. Dāvā to, Kungs.

² Svēti mūsu sapulcēšanos. Mēs—mēs lūdzam, Kungs, šajā lūgšanu sanāksmē trešdienas vakarā, jo mēs esam sanākuši, zinot, ka tur, kur divi vai vairāk būs savākti kopā, Tu būsi ar mums. Un mēs lūdzam Tev, Kungs, lai šovakar Tu dāvā mums Savu Vārdu. Runā uz mums, Kungs, un sasildi mūsu sirdis īpašā veidā, lai mēs iepazīstam, kā savaldīt sevi gaidāmajam varenajam laikam, jo mēs ticam, ka mēs tuvojamies Tā Kunga Atnākšanai.

³ Mēs pateicamies Tev, ka cilvēki jau sāk iegūt viņiem dārgo ticību, un iepazīt, ko šī ticība nozīmē. Un zinādami mēs jau pateicamies Tev par tām kalpošanām, kas mūs sagaida, ticot, ka Tu kaut ko izdariši. Kungs, mēs gaidām ar cerībām kā senajās dienās, ticēdami, ka ir tuvu tas laiks, kad Tu vienkārši atvērsi Debesu logus un izliesi tos apsoliņumus, kurus Dievs ir apsolijis šajā pēdējā dienā.

⁴ Tagad mēs lūdzam Tevi, Kungs, esi ar visiem, visās valstīs, jo šodien mēs dzirdējām, ka it visur ir vajadzības. Dāvā viņiem viņu lūgumus, Kungs. Un mēs lūdzam redzēt vareno Dieva roku darbojamies it visur pasaulē to vidū, kuri gaida šo vareno notikumu.

⁵ Piedod mums mūsu grēkus. Pārmāci mūs, Kungs, ar Tavu Garu un Tavu Vārdu, lai mēs disciplinētu sevi, lai būtu padevīgi kalpi, Dieva gribai padevīgi kalpi. Lai mēs atceramies un cenšamies domāt mūsu sirdīs, ko izdarija agrinie kristieši. Kāda veida cilvēkus mēs satiktu, ja mēs satiktu tos, kuri personīgi bija saskarē ar Tevi. Viņu sejās droši vien dega ticība un prieks. Viņu dzīves droši vien bija dzīvais Dieva Vārds, vienkārši “rakstītas vēstules, visi cilvēkiem lasāmas”, kad viņi staigāja starp cilvēkiem. Dievs, dāvā to vēlreiz.

⁶ Lai mūsu dzīves ir tik pakļautas Tev, lai Svētais Gars pats dzīvotu caur mums un runātu caur mums, Kungs. Lai mēs vienmēr atceramies, ka tad, kad mēs ejam pa ielām un saskaramies ar šo pasauli, mums nav jābūt tādiem kā viņi. Un mēs paejam maliņā un atdodam vietu viņiem, Kungs, viņu likumīgo vietu šeit uz zemes. Mēs ieņemsim pēdējo solu,

zinādami, ka mēs esam pārstāvji no citas pasaules. Mums ir Valstība, kas nāk spēkā, Kungs. Un mūsu varenais Ķēniņš drīz ieradīsies un pārņems visas valstības, kas ir Viņa pārvaldījumā. Un Viņš pārvaldis un valdis; šeit uz zemes mēs kopā ar Viņu tūkstoš gadus, un būsim ar Viņu mūžīgi.

⁷ Ņemot to vērā, Kungs, mēs tagad sagaidām atbildi uz mūsu lūgšanu. Mēs pārbaudām mūsu apliecinājumu. Ja mēs esam izdarijuši kaut ko, pateikuši kaut ko vai domājuši kaut ko, kas ir pretrunā Tavai varenajai gribai, tad lai Jēzus Kristus Asinis attīra mūs.

⁸ Vadi mūs, Kungs, kā šovakar sacīja tā māsa par sevi un savu vīru par viņu braucienu uz Čikāgu. Vadi viņus, Kungs Dievs, uz to vietu, kur Tu vari viņus lietot, lai viņi būtu gaismas stari pārējiem, kuri iet taustoties tumsā, kuri nepazīst mūsu Kungu Jēzu. Tagad mēs atdodam Tev šo kalpošanu un ieklausāmies Tavā Vārdā, kurš izlabo, lai mēs varētu zināt, kā sagatavoties šai varenajai stundai, mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

[Pārtraukums lentes ierakstā. Izsakās brālis Nevils—Tulk.]

Lai Dievs tevi svētī. Paldies tev, brāli.

⁹ Es šeit esmu tā nedaudz negaidīti. Es, būdams šeit mājās, es sajutu, ja jau man nekur patiešām nevajadzētu dodies, nebūtu kāds ārkārtējs gadījums, es justos ļoti slikti, ja sēdētu mājās un neaizietu uz lūgšanu sanāksmi. Un es ierados, diezgan negaidīti man pašam un pat manai ģimenei. Es tikko kā ienācu un uzreiz devos prom. Un tā, es sacīju: “Es dodos uz lūgšanu sanāksmi.” Un viņai pat nebija laika, lai sagatavotos iešanai, viņa nezināja, ka es atnāksu.

¹⁰ Un tā, es priecājos, dzirdot tās māsas, tā brāļa liecību par to Gaismu tur Dienvidkarolinā vai Ziemeļkarolinā, kaut kur tur. Grīnvilā, vai pareizi? [Māsa saka: “Nē. Sozerpainā.”—Tulk.] Sozerpainā. Jā.

¹¹ Šodien šeit tikko kā bija brālis Lī Veils. Šodien es šeit viņu kristīju kristību kalpošanā. Brālis Lī Veils, ziniet, viens no turienes kalpotājiem, brālis Pārkers Tomass. Tur bija . . .

¹² Es atceros to gadījumu, kad viena māsa bija pārklāta ar ēnu. Tas bija spēcīgs apstiprinājums, māsa, tam, ka . . . Reizēm Svētais Gars ļauj mums virzīties tālāk un pārbauda mūsu ticību, lai paskatītos, ko . . . un pārbauda ticību citiem. Kad tu skaties kaut kam tieši virsū un kaut ko redzi, un saki to; citi skatās un to neredz, viņi saka, ka tur nekā nav. Saprota? Taču tas tur ir.

¹³ Lūk, nebija neviena, kas redzēja to Gaismu, kas stāvēja virs Pāvila, taču Tā tur bija. Izņemot Jāni, neviens neredzēja to balodi, kas nolaidās no Debesīm tās Gaismas veidā un nostājās virs Jēzus. Taču Tā tur bija. Saprota?

¹⁴ Lūk, kad es vēlāk stāstīju cilvēkiem par to, ka šī Gaisma ir līdzīga Uguns Stabam, neviens negribēja tam ticēt. Taču tagad fotoaparāta mehāniskā acs to ir parādījusi, kāds Tas ir.

Un ļaunais gars ir tumšs.

¹⁵ Tieši tāpat kā mūsu dzīves, mēs esam ēnas. Un mēs, ja mēs esam gaisma, mēs, ja mūsu dzīve atbilst šī laika Gaismai, tad mēs staigājam Gaismā.

¹⁶ Tāpat kā tu paskaties ārā un saki: “Es redzu sauli,” dienas laikā. Tu—tu redzi saules ēnu. Tas ir saules atspīdums. Tā nav pati saule, taču tas pierāda, ka saule eksistē. Tas pierāda, ka saule ir.

¹⁷ Lūk, kad es redzu, piemēram, kā jūs tur sēžat, lietojiet vēdekļus, sarunājaties, tas nozīmē, ka jūs dzīvojat, taču tā ir tikai dzīves ēna.

¹⁸ Tāpēc ka, lai izveidotos ēna, kaut kur ir jābūt tumsai. Saprotat? Tāpēc ka ēnā ir jābūt noteiktam daudzumam tumsas un noteiktam daudzumam gaismas, lai sanāktu ēna. Un tā nevar būt pilnīga tumsa, un tā nevar būt pilnīga gaisma. Ja tā ir tumsa, tā ir ista tumsa. Ja tā ir gaisma, tad tur nav ēnas, nekā, kas varētu izveidot ēnu. Taču, ja tumsa ir sajaukusies ar gaismu, tas izveido ēnu.

¹⁹ Tāpēc patiesībā mēs esam gaismas ēnas. Lūk, jūs atspoguļojat dzīvību, kas no kaut kurienes nāk. Ja tu esi, un kristietis, tad tas ir ēna, tas tikai pierāda to, ka eksistē Dzīvība, kurā tu nekad nemirsi, jo šajā dzīvē ir nāve. Saprotat? Taču tā ir ēna, jo tu esi radība, kas dzīvo un kustās, kurai ir spējas redzēt, domāt, kustēties un runāt, un piecas ķermeņa maņas. Un tomēr jūs zināt, ka tās ir mirstīgas. Un ir tik daudz grūtību. Jūs zināt, ka tas var būt tikai... Tas ir atspulgs, saprotiet, tam, ka nāve un dzīvība ir samaisījušās kopā.

²⁰ Fiziskajam ir jānomirst. Taču, ja jūs ar savu mirstīgo dzīvi atspoguļojat Debesu Gaismu, tad jūs atspoguļojat Mūžīgo Dzīvību, Dievu. Tādā gadījumā, kad tu nomirsti, tu pavisam noteikti dosies tajā Gaismā, jo tieši to tu atspoguļoji.

²¹ Ja tu esi no tumšās pasaules, tad tu atspoguļo to, un tu vari izdarīt, pavisam noteikti dosies uz tumsu. Saprotat? Tāpēc mēs atrodamies atspulgā. Un tā, mēs to redzam, tik pat droši, kā Svētais Gars atspoguļo Gaismu un Dzīvību, tieši tāpat nāve atspoguļo tumsu.

²² Bet šeit ir kā viens, tā otrs. Rit-... Nedēļas beigās, varbūt līdz svētdienai mēs palielināsim šo mazo fotogrāfiju uz lielāku izmēru, lai to varētu pakārt uz ziņojumu dēļa.

²³ Tur, kur stāv *jūsu* fotogrāfija, tur, uz ziņojumu dēļa. Es nezinu, vai jūs to ievērojāt vai nē. Un tad...

Un apmēram pirms nedēļas Jamaikā, kur es biju kā misionārs... Mēs izsūtām magnetafona lentes pa visu pasauli.

Un *Septiņi Zimogi* nokļuva pat...dziļi Jamaikas iekšienē, pašos dziļumos. Bet tur viss ir ļoti primitīvi, aiz Zilā Kalna. Un iezemieši, reizēm viņiem kāds atved magnetafonu, kuru tev vajag, kā to veco "Viktrolu", tas ir jāiegriež ar kurbuli, un tad jāļauj—jāļauj tam spēlēt. Pēc tam, katras pāris minūtes atkal kādam ir jāiekurbulē.

²⁴ Tai grupai bija neliels...akumulators, sešvoltīgs akumulators vai kaut kas cits, kas darbināja to magnetafonu. Un viņi—viņi visi sēdēja kopā, aptuveni tik daudz, cik šeit ir šovakar, klausījās tos *Zimogus*, man šķiet, ka to. Un kamēr es runāju, viņi ieraudzīja, ka istabā ienāca, ienāca tas pats Uguns Stabs, tas aizgāja uz to vietu, kur bija magnetafons un apstājās uz tā. Un viņi aizgāja un paņēma fotokameru, un To nofotografēja. Un tieši To pašu, te Tas ir, stāvēja tieši virs tā. Tagad mums to palielinās, lai pakārtu to, lūk tur, uz ziņojumu dēļa, lai jūs varētu to apskatīt.

²⁵ Mēs esam tik pateicīgi par Dieva žēlastību, kura ir ievedusi mūsu...mūs Viņa Klātbūtnē šajās dienās. Lūk, mēs esam pateicīgi par daudzām lietām.

²⁶ Un tā, es domāju, ka ieskatīšos, lūk šeit, un pamēģināšu atrast kaut kādas piezīmes vai kaut ko tādu, par ko es esmu runājis. Vai arī atradišu kaut kādu...Man šeit grāmatiņas beigās ir pierakstītas dažas tēmas. Ja man izdosies kādu atrast, varbūt Tas Kungs iedos man kaut ko par to pateikt, kamēr mēs lūgsimies.

Un tā, mēs nepacietīgi gaidām svētdienu.

²⁷ Es esmu sludinājis Vēstījumus. Un svētdien es jūs ilgi aizturēju, runādams par tēmu: "Ko tu brēc uz Mani? Saki cilvēkiem un ejiet uz priekšu."

²⁸ Un tā, svētdien būs dziedināšanas kalpošana, kad mēs lūgsimies par slimajiem. Lūk, kad lieta nonāk līdz slimajiem, ir jābūt kaut kādam iemeslam, kāpēc slimie nesaņem dziedināšanu, kad mēs par viņiem lūdzamies, un es gribu, ja tā būs Tā Kunga griba, arī norunāt isu sprediķi svētdien no rīta, lai...Tā ka es grasos novadīt dziedināšanas kalpošanu un palūgt par visiem cilvēkiem. Un Billijs Pols vai kāds no viņiem būs šeit svētdienas rītā apmēram pulksten astoņos, kad atveras draudzes nams, lai iedotu cilvēkiem kartiņas, kad tie nāks iekšā pa durvīm vai kad tie būs ienākuši.

²⁹ Un tā, tāpat, es gribu pamēģināt, es ticu, ka Tas Kungs ir kaut kādā veidā man devis nelielu izpratni par tiem iemesliem, kāpēc daži cilvēki netiek dziedināti. Un es—es domāju, ka tas ir izpratnes trūkuma dēļ. Un es—es domāju, ka, iespējams, mēs par to parunāsim svētdienas rītā, ja Tam Kungam labpatiks.

³⁰ Lūk, trešdienas vakara sanāksme ir vienkārši isa sanāksme, kad mēs sanākam kopā un lūdzam, kā mēs to darām, un biedrojamies.

³¹ Reizēm, es—es domāju, ka viena no galvenajām lietām mūsu laikā, kā es to esmu ieraudzījis, tas ir patiesuma trūkums tajā, kam mēs ticam. Saprotat? Saprotat? Ja Dievs Džona Veslija dienās, tajā laikā būtu izdarījis to, ko Viņš ir izdarījis šodien, ko tas būtu paveicis; Mārtiņa Luterā dienās vai vēl kaut kad? Kā mēs esam redzējuši Viņu darām, kas ir pierādīts gan caur Draudzi, gan caur Garu un caur zinātni, un katra kustība, tās—tās—tās emulsija ir jāatpazīst. Un te Dieva Vārds uzrāda To un runā par To, pirms Tas notiek. Un tad nonāk un pravieto, un parāda tieši to, ko Viņš pateica, notiks, pilnīgi precīzi to, ko Viņš pateica. Bet mēs vienalga kaut kā laiski sežam, it kā jautādami. “Nu, interesanti, vai tas attiecas uz mani? Varbūt tas attiecas tikai uz—uz draudzi kopumā? Vai—vai, interesanti, vai Tas tiešām attiecas uz mani?” Es domāju, ka svētdien no rīta es pacientišos runāt par dažiem no tiem principiem, kas padarījis to nedaudz skaidrāku.

³² Un tā, šovakar es kaut ko atradu, vienkārši atvēru to šeit pirms atnākšanas. Es nodomāju: “Ja nu brālis Nevils, ja es tur ieradišos, ja nu viņš pateiks: ‘Iznāc un runā,’ un vienkārši apsēdiesies?” Saprotat? Es nodomāju: “Labāk es atzimēšu pāris Rakstu vietas.” Jo es zinu, ka viņš, viņš ir tik jauks brālis, un mēs—mēs viņu augsti vērtējam.

³³ Pirms mēs palūgsim par Vārdu, es gribu pasveicināt vienu brāli. Es šobrīd pat nevaru pateikt, kā viņu sauc, viņi ir divatā. Viņi ir šeit, tie ir mani draugi. Viņi ir kalpotāji un evaņģelisti darba laukā, izbraukumos. Viņi izdzirdēja šos Vēstījumus uz lentes. Un viņi ir no dažādu konfesiju draudzēm, divi jauni puisi. Un šie puisi ir tik ļoti, viens no viņiem tik ļoti ieinteresējās, ka nesen atlidoja uz Tūsonu vienas sanāksmes noslēgumā. Man šķiet, ka es biju Uzņēmēju Brokastis. Un ienāca šis jaunais cilvēks, jauks, jauns cilvēks. Un viņš ir . . .

³⁴ Viņi ir no Kanساسas. Un viņi atbrauca visu šo gabalu, lai es viņus salaulātu. Es to augsti vērtēju. Tikai padomājiet, cilvēki tik ļoti tic tavām lūgšanām, tic, ka Dievs dzirdēs un atbildēs; jauni cilvēki, kas šādi sāk dzīvi. Un, kad viņi šurp atbrauca, lai es viņus salaulātu, vakar, viņi uzzināja, ka Indiānas štata likums pieprasa, ka neskatoties uz to, ka viņi veica asins testu, gaidīt šajā štatā trīs dienas, pirms viņi var apprecēties. Tāpēc viņi nevar apprecēties līdz piektdienas rītam.

³⁵ Un es palūgšu mūsu brāli tur aizmugurē, lai viņš vienkārši pieceļas kājās un pastāsta mums, kas viņš ir, un viņa jaukā lēdija, un arī tas otrs brālis.

³⁶ [Brālis saka: “Paldies tev, Brāli Branham. Tas ir gods atrasties šeit. Un es esmu brālis Rodžers O’Nils, dzīvoju Kanساسā, dodos darba laukā kā evaņģelists, stāstot: ‘Jēzus glābj, dziedina caur ticību Jēzum. . . ? . . .’ Es vienmēr ņemu līdz. . . ? . . . Ši ir mana ligava Patrīcija Brauna. Mēs piektdien apprecēsimies. Tas

ir mans lidzevaņģēlists un darbabiedrs, brālis Ronijs Hants, lūk, beigās. Un šī ir viņa ligava, Karola . . . ? . . . Un mēs esam laimīgi, ka šovakar esam šeit.”—Tulk.]

³⁷ Liels tev paldies. Protams, mēs vēlam šiem jaunajiem sūtņiem Kunga Jēzus darbā, lai viņus ceļā pavada Dieva svētības. Kad es aizdomājos, gaidīdams Tā Kunga Atnākšanu, un redzu jaunus puisi un meitenes, kuriem sirdi ir mērķis kalpot Kristum, tas mani saviļņo, saprotiet, kad redzu, ka viņi šādi uzrodas. Lai Tas Kungs jūs bagātīgi svēti, mans brāli, māsa.

³⁸ Tagad atvērsim mazu Vēstuli, no kuras es vēl nekad dzīvē neesmu sludinājis. Un tā ir ļoti . . . Tikai viena nodaļa, vēstule Filemonam. Un tā ir . . .

³⁹ Vienkārši es daļēji esmu irs un es—un man apkārt apakšējam žoklim ir stieple, lai daži aizmugurējie nekustētos. Es, es, reizēm es nepareizi izrunāju tos vārdus, kaut arī es zinu, kā ir pareizi. Bet reizēm es nevaru tos pareizi izrunāt izglītības trūkuma dēļ. Un tā, “Filemons”, kāds tur aizmugurē pateica, un man šķiet, tieši tā to izrunā.

⁴⁰ Un tā, 1. pants, es gribu paņemt no tā tikai vienu vai divus vārdus.

Pāvils, Jēzus Kristus gūsteknis . . .

⁴¹ Un tieši to es šovakar gribu izmantot kā tēmu, ja Tam Kungam labpatiks, tā tad: *Gūsteknis*.

⁴² Un tā, ir grūti iedomāties, ka Pāvils uzskatīja sevi par gūstekni. Dzimis kā brīvs cilvēks, piepildīts ar Svēto Garu, un tomēr sauc sevi par “gūstekni”.

⁴³ Lūk, mēs ieraugām, ka pie Korintiešiem viņš vēršas kā “Pāvils, Jēzus Kristus apustulis”. Citā reizē: “Pāvils, caur Dieva gribu Jēzus Kristus kalps,” kad viņš vēršas pie Timoteja un citiem. Bet, kad viņš šeit raksta Filemonam, viņš saka: “Pāvils, Jēzus Kristus gūsteknis.” “Pāvils, apustulis,” man gribētos vienu vakaru par to sludināt. “Pāvils, kalps,” sludināt par to. Un vēl: “Pāvils, gūsteknis.”

⁴⁴ Taču šovakar, tā kā pienācīgai katras šīs tēmas izskatīšanai būtu vajadzīgas stundas, šovakar es gribētu paņemt “Pāvils, gūsteknis” un izskatīt tēmu: *Gūsteknis*.

Tagad uz brīdi nolieksim mūsu galvas.

⁴⁵ Kungs Jēzu, ikviens fiziski spējīgs cilvēks var atšķirt šīs Bībeles lapas, taču tikai Svētais Gars var izskaidrot To pareizās nozīmes gaismā. Mēs lūdzam, lai Viņš tagad atnāk un palīdz mums saprast, kāpēc viņš bija tā nosaukts, šis lielais, varenais pravietis Pāvils, un tomēr viņš nosauca sevi par “gūstekni”. Lai Svētais Gars mums to atklāj, kamēr mēs uz Viņu gaidām, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

46 Un tā, es varu iedomāties Pāvilu, kad viņš rakstīja šo vēstuli Filemonam, kā viņš sēdēja cietumā, tur lejā, tās pilsētas apakšzemes cietumā, gūsteknis. Un, būdams tādā stāvoklī, viņš labi zināja, ko nozīmēja šis vārds. Viņam visapkārt bija cietuma restes. Viņš varēja nokļūt brīvībā tikai tad, ja kāds atļautu viņam būt brīvam. Un viņš zināja, ko nozīmē būt gūsteknim. Un turklāt es domāju, ka tas apustulis tikai nedaudz to attiecināja... to attiecināja ne tik daudz uz viņa toreizējo stāvokli, ka viņš bija cietumnieks un viņa—viņa fiziskā būtne atradās tur tajā—tajā cietumā. Bet es ticu, ka viņš atsaucās uz savu—savu būtņi, savu—savu—savu garu, savu gribu, ka viņš ir Jēzus Kristus gūsteknis.

47 Lūk, mēs visi piedzimām ar brīvas gribas izvēli pieņemt jebkuru lēmumu, kādu vien vēlamies. Dievs to dara taisnīgi. Jo Viņam ir jānoliek visi cilvēki uz vienādiem principiem, vai arī viņš uzlika nepareizo cilvēku uz... Viņš uzlika pirmo cilvēku uz nepareiza principa, kad deva viņam brīvas gribas izvēli. Saprotat? Šodien mēs esam tieši tādi kā Ādams un Ieva. Tur nav nekādas atšķirības. Mums katram priekšā ir pareizais un nepareizais. Dzīvība un nāve, mēs varam izdarīt savu izvēli; tev pašam ir jāizdara izvēle. Saprotat?

48 Tieši tā izdara Ādams un Ieva, un, redziet, un—un viņi izdara nepareizo izvēli. Un tieši caur to visa rase, visa cilvēku rase tika ievesta nāvē, nāvēssodā.

49 Un pēc tam Dievs nonāca cilvēka veidolā un uzņēma to nāvi, un samaksāja nāvēssodu, lai... lai Viņa pakļautie, kuri vēlējās būt brīvi, varētu kļūt brīvi.

50 Un tā, ja Viņš būtu rīkojies ar mums ne tā, kā Viņš izdara ar Ādamu un Ievu, bet vienkārši izvilkta mūs cauri, pasakot: "Gribat vai negribat, Es vienalga jūs izglābsu," tad Viņš būtu uzlicis Ādamu un Ievu uz—uz nepareiziem principiem, saprotiet. Taču ikvienam no mums šodien ir jāizvēlas starp nāvi vai dzīvību. Mums tas ir jāizdara.

51 Kā es tikko kā izteicos, ja tava gaisma pierādis, tava dzīve precīzi pierādis, kurā pusē tu atrodi. Man ir vienalga, ko jūs sakāt par to, kādā pusē jūs esat. Tas, ko tu dari katru dienu, pierāda, kas tu esi. Jūs esat dzirdējuši to seno teicienu: "Tava dzīve ir tik skaļa, ka es nevaru sadzirdēt tavu liecību." Redzat? Jūsu—jūsu darbības runā ļoti skaļi.

52 Es vienmēr esmu uzskatījis, ka skaļi gaviļēt un lēkāt ir labi. Taču es vienmēr esmu sacījis: "Nelec augstāk nekā tu dzīvo, jo pasaule to novēros." Saprotat? Tev ir jālec tik augstu, cik augstu tu dzīvo, šādi, jo kāds tevi vēro. Un, kad... .

53 Ir cilvēki, kas neies uz baznīcu. Viņi—viņi, daudzi no viņiem gluži vienkārši to nedarīs. Un daži no tiem, kuri nenāk, ir patiesi cilvēki. Viņi ir redzējuši draudzē tik daudz samaitātības, ka viņiem negribas, lai viņiem ar to būtu kaut kas kopējs. Un ļoti bieži, mēs te runājam par to virspusēji, jūs teju vai nevarat viņus

vainot, saprotiet, to cilvēku izturēšanās dēļ. Viņi sauc sevi par kristiešiem. Tas ir lielākais piedauzības akmens, kāds vien ir pasaulē: vīrietis vai sieviete, kas apliecina, ka viņi ir kristieši, bet dzīvo pretēji savam apliecinājumam. Pilnīgi pareizi.

⁵⁴ Lūk, kāpēc būs vilšanās Tiesā. Lūk, tas grēcinieks, tas kandžas tirgonis, kāršu spēlmanis, laulības pārkāpējs, viņš—viņš nebūs vilies, kad tiks nolasīts viņa spriedums: “Dodies mūžīgajā uguni.” Viņš nebūs vilies. Taču tas puisis, kurš mēģina noslēpties aiz kaut kādas draudzes ticības apliecinājuma, lūk, kurš puisis būs vilies Tiesas Dienā. Saprotat? Tas, kurš apliecina, ka viņš ir kristietis, bet dzīvo kaut kā citādāk. Tādam būtu labāk, ja viņš nekad nebūtu neko sācis apliecināt, nekā uzsākt, bet dzīvot kaut kā citādāk. Jo viņš ir vislielākais piedauzības akmens, kāds vien var būt, tas apliecinātājs, kurš saka, ka viņš—viņš—viņš ir kristietis, bet dzīvo citādāk.

⁵⁵ Nekad nevērtē savu dzīvi pēc tā, cik daudz spēka tev ir, lai darītu brīnumus. Un mēs nevērtējam sevi pēc tā, cik daudz mēs zinām Vārdu. Bet vienmēr vērtējat sevi, atskatoties un veicot inventarizāciju, kāda veida augļus nes tā dzīve, kuru jūs dzīvojat šobrīd. Saprotat?

⁵⁶ Kā pirms kāda laika es sludināju kādā uzņēmēju sanāksmē Finiksā, Arizonas štatā, par Jēzus atspulgu, kas atspoguļo kristīgu Dzīvi. Es sacīju, ka es piedzimu šeit Kentuki, kur viss ir ļoti primitīvs, jo īpaši tā bija, kad es biju bērns. Un tam vienam puisēnam nebija tādas mājas, kādas mums ir šeit, kur mums ir tik daudzas skaistas lēdijas, kurām ir jāskatās spoguļos viscaur mājā, lai tikai viņu mati būtu precīzi sakārtoti un tā tālāk. Bet viņam bija viens mazs spogulītis, tikai neliela lauska, kas bija piestiprināts ar naglu tur ārpusē pie koka, kur atradās mazgāšanās sols, kur viņa māte un tēvs mazgājās un ķemmēja savus matus, un visu ko tādu, pie tās lauskas no kāda veca spoguļa, kas bija piestiprināta pie koka.

⁵⁷ Atklāti sakot, tieši tāda veida māja bija arī mums; ja kādam no mums bērniem gribējās ieskatīties spoguļi, tad mums vajadzēja atnest kasti un jāuzlien uz mazgāšanās sola, un jāskatās tajā lauskā no—no spoguļa, kuru es pats atradu izgāztuvē. Tas nebija tur Kentuki štatā. Tas bija šeit Īndiānā, šeit Jūtik-Paikā.

⁵⁸ Lūk, šis puisēns nekad tā pilnībā pats sevi nebija redzējis. Un tā, viņš atbrauca uz pilsētu, lai apciemotu savu vecmammu. Un apstaigājot istabu... Vecmammai bija tāda māja, uz kuras durvīm bija pilna izmēra spogulis. Un tā, mazais puisēns, skraidīdams pa to istabu, savā priekšā ieraudzīja citu mazu puisēnu. Un arī tas puisēns skrēja. Tāpēc viņš nodomāja, ka viņš uz pāris minūtēm apstāsies un paskatīsies, ko darīs tas otrs zēns. Un, kad viņš apstājās, arī tas puisēns apstājās. Kad viņš pagrieza savu galvu, tas puisēns pagrieza savu galvu. Viņš pakasīja savu

galvu, mazais puisēns pakasīja savējo. Visbeidzot viņš pienāca tuvāk, lai izpētītu. Un viņš apgriezās. Viņa māte un viņa vecmāte viņu ar izbrīnu vēroja. Sacīja: “Ak, māt, tas esmu es!”

⁵⁹ Tāpēc es sacīju, ka: “Arī mēs kaut ko atspoguļojam.” Saprotat? Mūsu dzīve atspoguļojas.

⁶⁰ Un tā, ja mēs būtu dzīvojuši Noas dienās, kurā pusē mēs būtu nostājušies? Kurā pusē mēs būtu nostājušies tajā varenajā laikā, kad dzīvoja Noa? Kurā pusē mēs būtu nostājušies Mozus dienās? Kurā pusē mēs būtu pravieša Ēlijas dienās, kad visu pasauli bija pilnībā pārņēmis modernisms, kā tā modernā Jezabele, kas bija ievēdusi visus Tā Kunga kalpus pasaulīgos ceļos? Bet draudze un priesteri visi klanījās viņas priekšā. Vai tu būtu nostājies popularitātes pusē, vai arī tu būtu stāvējis ar Ēliju?

⁶¹ Lūk, un Kunga Jēzus laikā, kad mēs aizdomājamies par šo nepopulāro Personu, kuram nebija šīs pasaules izglītības, nav zināma neviena skola, kuru Viņš būtu apmeklējis, un arī nekāda—nekāda semināra pieredze. Un—un turklāt uzauga ar “ārlaulībā dzimušā” reputāciju. Un tad parādījās, sludinādam tādu Evaņģēliju, kas bija pretrunā visam, kas viņiem bija iemācīts. Ļoti. . . Un nosodīja kalpotājus un viņu organizācijas, un tā tālāk.

⁶² Un organizācijas bija paziņojušas: “Ja kāds pat aizies paklausīties šo tā saukto pravieti, tad viņš tiks izmests no sinagogas,” kas bija nāvīgs grēks. Viņiem bija tur jāskaitās. Vienīgais veids, kā viņi varēja būt pielūgsmē, bija zem jēra asinīm. Viņiem bija jānāk uz to upurēšanu. Un—un tad viņi kļuva par izstumtajiem, un tas bija ļoti nopietni.

⁶³ Bet šis Cilvēks nepievērsa tam uzmanību. Tomēr Viņš pilnībā atbilda Rakstiem, kaut arī ne tādā veidā, kā Tos zināja viņi. Kurā pusē būtu nostājies tu? Saprotat? Lūk, nevajag. . . Tava dzīve, kuru tu dzīvo šobrīd, jau šobrīd precīzi atspoguļo to, ko tu būtu darījis toreiz, jo tā vai citādi tevi ir pārņēmis tas pats gars. Saprotat? Ja tu šobrīd stāvi tajā pusē, kopā ar viņiem, tad tu būtu izdarījis to arī toreiz. Tāpēc ka tas pats gars, kurš ir tevi šobrīd, bija tajos cilvēkos toreiz. Saprotat?

⁶⁴ Vēlns nekad nepaņem prom savu garu; viņš vienkārši pāriet no viena cilvēka uz otru.

⁶⁵ Arī Dievs nekad nepaņem prom Savu Garu; Tas pāriet no viena uz nākošo. Saprotat?

⁶⁶ Tāpēc tas pats Gars, kas bija uz Ēlijas, nonāca uz Elisas, Tas pats uz Jāņa Kristītāja, un tā tālāk.

⁶⁷ Svētais Gars, kas bija uz Kristus, nonāca uz mācekļiem, tā tas turpinājās un joprojām ir uz cilvēkiem. Vai saprotat? Dievs nekad nepaņem Savu Garu.

Un te nu mēs esam, mums ir jāizdara izvēle.

⁶⁸ Un es—es neredzu, kur Pāvils būtu kaut ko nožēlojis un būtu sacījis, ka viņš ir apbēdināts, ka viņš ir gūsteknis. Taču viņš sauca sevi. . . Es domāju, ka Pāvils, kad viņš ar spalvu rakstīja šo vēstuli, ka viņam šādi rakstīt lika Svētais Gars. Varbūt tas pat bija šim vakaram, lai mēs varētu iegūt mūsu tēmas kontekstu, lai parādītu, kāpēc Pāvils tā izdarīja. Tāpēc ka tas atbilst Rakstiem, un tas, kas atbilst Rakstiem, ir Mūžīgs. Es ticu, ka sēdēdams tajā vecajā, nomācošajā cietumā, kur Pāvils rakstīja savam kolēģim, kurš, savam brālim, ka viņš ir “Jēzus Kristus gūsteknis”. Viņš varēja to šādi izteikt, redzot to, kas bija viņam apkārt. Lūk, viņš bija cietumā, taču ne jau to viņš sacīja šim—šim Kristus kalpam, tādām kalpotājam kā viņš pats. Viņš sacīja, ka viņš ir Jēzus Kristus Vārda gūsteknis, jo Kristus ir Vārds.

⁶⁹ Bet Pāvils bija ļoti izglītots cilvēks viņa laikā. Viņam bija lielas ambīcijas. Viņš bija—viņš bija tāds cilvēks, kuru bija apmācījuši cilvēki. . . vīrs, vārdā Gamaliēls, kurš viņa laikā bija ievērojams skolotājs vienā no ievērojamākajām skolām, kādā vien varēja iestāties. Kā, piemēram, mums būtu Vitona vai Boba Džounsa, vai kāda ievērojama fundamentāla skola. Viņš bija izmācīts par—par—par Vārda kalpotāju. Un viņš bija augsti skolots un gūds, un inteligēnts puisis ar lieliem mērķiem varbūt reiz kļūt par savas tautas priesteri vai augsto priesteri.

⁷⁰ Viņam bija ambīcijas. Bet pēc tam izrādījās, ka viņa grandiozās ambīcijas, kuru dēļ viņš skolojās un bija izšķiedis visu savu dzīvi no, iespējams, astoņu vai desmit gadu vecuma līdz aptuveni trīsdesmit vai trīsdesmit pieciem gadiem, kad viņš izmācījās un pabeidza koledžu; un viņam bija visi viņa diplomi un pārējais, un viņam bija labas attiecības ar visu garīdzniecību, pat ar pašu Jeruzālemes augsto priesteri. Viņam bija pilnvaras no viņa, personīgas pilnvaras, uzrakstītas un uzticētas šim varenajam Saulam: “Doties uz Damasku un sameklēt tur visus tos, kas pielūdz Dievu pretrunā tam, ko viņš sacīja, un saistīt viņus un ielikt viņus cietumā.” Ja nepieciešams, viņam bija atļauja viņus nogalināt, ja viņš to gribēja. Viņš bija. . . Viņam bija lielas ambīcijas.

⁷¹ Un tagad visu, kā dēļ viņš bija mācījies, Dievs to visu no viņa aizvāca. Saprotat? Un tas, pēc kā viņš tiecās un kam viņa tēvs bija tērējis savu naudu, un viņa tēva un mātes ambīcijas, tas viss no viņa tika atņemts, jo—jo Dievam bija kaut kas cits. Tādējādi no savas dzīves mērķa gūstekņa viņš bija kļuvis par gūstekni Jēzum Kristum, kurš bija Vārds.

⁷² Tas ceļš uz Damasku izmainīja Pāvilu. Būdams ceļā, droši vien apmēram vienpadsmitos dienā, viņš tika notriekts zemē. Un viņš izdzirdēja Balsi, kas sacīja: “Saul, kāpēc tu Mani vajā?” Un viņš paskatījās augšup. Un skatīdamies augšup, būdams ebrejs, viņš zināja, ka šis Uguns Stabs bija Tas Kungs, kurš veda Israēla bērnus, jo viņš zināja, ka Tas bija tieši tas.

⁷³ Un atcerieties, šis ebrejs nekad nevienu nebūtu saucis par “Kungu”, ar lielo burtu K-u-n-g-s, par Elohimu, ja vien viņš nebūtu pārliecināts, ka Tas tā patiešām bija, jo viņš bija apmācīts teologs. Un, kad viņš paskatījās augšup un ieraudzīja To, Gaismu, Uguns Stabu, kurš bija vedis viņa tautu pa tuksnesi, un viņš sacīja: “Kungs,” Elohimš, ar lielo burtu K-u-n . . . “Kungs, Kas Tu esi?”

⁷⁴ Un kāds gan tas droši vien bija pārsteigums šim teologam, kad tika pateikts: “Es esmu Jēzus,” tieši Tas, kam viņš tā pretojās. Kāds—kāds pavērsiens! Ak! Ak! Tas droši vien bija kaut kas satriecošs tam vīram, ņemot vērā visu to, pēc kā viņš tik dedzīgi ticās, pēkšņi ieraudzīt, ko viņš vajāja. Viņa centieni bija aizveduši viņu vēl tālāk prom no tā galvenā, ko viņš bija gribējis darīt. Un kāds gan milzīgs šoks tas droši vien bija šim apustulim, kad Viņš sacīja: “Es esmu Jēzus,” tieši Tas, kuru viņš vajāja. “Kāpēc tu Mani vajā?”

⁷⁵ Šeit mēs varētu paņemt vēl vienu nelielu citātu. Redziet, tad, kad viņi uzjautrinās par Draudzi, viņi patiesībā neuzjautrinās par Draudzi, viņi uzjautrinās par Jēzu. “Kāpēc tu Mani vajā?” Kā gan toreiz Pāvils ar visu savu intelektu būtu varējis noticēt, ka tas bija . . . ka šī Grupa, kuru viņš vajāja, bija tieši tas Dievs, kuram viņš ticās kalpojam? Es domāju, ka, neiedziļinoties detaļās, es domāju, ka mēs esam pietiekami apmācīti, lai saprastu, ko es šeit gribu pateikt. Tieši tas pats notiek arī šodien.

⁷⁶ Pāvils, nezināšanas dēļ, kaut arī viņš bija gudrs un apķērīgs, daudz gudrāks par tiem neskolotajiem galiliešiem, kurus viņš vajāja, kuri savā pazemībā jau bija pieņēmuši to Cilvēku kā Kungu. Taču Pāvils savās augstajās mācībās un savā gudrībā To pieņemt nespēja. Un tas, kas notikās tajā ceļā, viņam droši vien bija varens pavērsiens. Un viņš tika sists ar aklumu, un vairs nevarēja izpildīt savu uzdevumu, bet tika aizvests uz kādu vietu uz tā sauktās Taisnās ielas, uz kādu namu . . .

⁷⁷ Un pēc tam tur ieradās pravietis vārdā Ananija, kuru viņš bija redzējis vizijā, kā viņš atnāk, viņš ieraudzīja, kur viņš atrodas, atnāca turp, kur viņš bija un ienāca. Un sacīja: “Brāli Saul, Tas Kungs, kurš parādījās tev tur ceļā, sūtīja mani, lai es tev uzliktu rokas un tu atgūtu redzi un tiktu piepildīts ar Svēto Garu.”

⁷⁸ Redziet, kādā viņš bija stāvokli. Ko—ko gan tas izdarīja ar Pāvilu! Saprotat? Viss, kas viņam bija iemācīts, bija pilnīgi pretējs. Tāpēc tagad ar—ar visu to savu izglītību, tā—tā viņam vairs neko nenozīmēja.

⁷⁹ Lūk, viņš zināja, ka viņš bija kaut ko pārdzīvojis. Un tā, šeit mums ir vēl viena laba pamācība, ka ar pārdzīvojumu vien nepietiek. Šim pārdzīvojumam ir jābūt saskaņā ar Tā Kunga Vārdu. Tāpēc, kad viņš to ieraudzīja un zināja, ka Tas bija Kaut kas varens, turklāt, ka kāds jau bija saņēmis To pirms

viņa, viņš pavadīja trīs gadus un sešus mēnešus tur Arābijas tuksnesī; nēmdams Bibli, kāda Tā bija toreiz, Veco Derību, un tajā iedziļinoties, lai—lai salīdzinātu to pārdzīvojumu, kas viņam bija, un ieraudzītu, vai Tas saskanēja ar Rakstiem.

⁸⁰ Nu, kas būtu, ja viņš būtu pateicis: “Nu, man šķiet, ka viss jau ir beidzies,” un devies vien uz priekšu? “Es—es sekošu savam intelektam”?

⁸¹ Lūk, viņam vajadzēja kļūt par kāda gūstekni, cietumā. Tāpēc to salīdzinājis un ieraudzījis, nav brīnums, ka viņš varēja uzrakstīt Vēstuli Ebrejiem, līdzībās. Saprotat? Trīs ar pusi gadi tur, iedziļinoties Vārdā un noskaidrojot, ka tieši tas Dievs, kas viņu aicināja, tagad atgriez viņu atpakaļ un pilnībā izmaina viņa intelektu, izmaina visu, par ko viņš jebkad bija domājis, visu, kā dēļ viņš bija mācījies. Visas viņa ambīcijas, vienkārši aizvāca to prom no viņa, un viņš kļuva par gūstekni. Dieva mīlestība bija tik ārkārtīga, un tā bija tāda atklāsmē, ka viņš no Tā vairs nevarēja aiziet.

⁸² Tieši tāds ir katra ista ticīgā, kurš satiek Dievu, patiesais pārdzīvojums. Tu—tu saskaries ar Kaut Ko, kas ir tik varens, ka tu . . . ka—ka tu kļūsti par gūstekni attiecībā pret visu pārējo. Saprotat? Tu—tu aizbēdz no visa, lai kļūtu par gūstekni Tam.

⁸³ Reiz tas tika pateikts, kad Jēzus sacīja: “Debesu Valstība ir kaut kas līdzīgs cilvēkam, kas nopirka pērles. Tad, kad viņš atrod to lielo Pērli, viņš pārdod visu, kas viņam ir, lai iegūtu to Vienu.”

⁸⁴ Un tieši tāpat tas ir šeit. Tev—tevis ir intelektuāla koncepcija, tev ir teoloģiska pieredze; taču kad nonāk līdz tam, kad tu—tu—tu patiešām atrodi to Īsto, tu—tu vienkārši pārdod visu pārējo, un tu ieslēdz sevi Tajā.

⁸⁵ Pāvils zināja, kas tas bija. Viņš—viņš saprata, ka viņš bija Kaut kur iejūgts. Līdzīgi, kā mēs iejūdzam zirgu, lai—lai tas kaut ko vilktu. Un Pāvils zināja, pēc sava pārdzīvojuma un trīsarpu gadiem, kuros viņš salīdzināja savu pārdzīvojumu ar Bibli, viņš saprata, ka Dievs ir viņu izredzējis un iejūdzis caur Svēto Garu, caur to pārdzīvojumu, kas viņam bija, aizvilkt Evaņģēliju pie pagāniem. Viņu bija iejūdzis Pats Gars.

⁸⁶ Un šodien, kā Kristus kalpi mēs tiekam iejūgti, piesaistīti. Mēs nekur nevaram iet. Mēs esam Tajā iekšā, iejūgti Vārdā. Nav nozīmes, ko saka kāds cits, tu esi Tajā iejūgts. Tajā ir kaut kas tāds, ka tu gluži vienkārši nevari tikt no Tā prom. Tu esi vienā iejūgā ar To caur Svēto Garu, kas ir piejūdzis tevi pie Vārda. Un nav nozīmes, ko saka visi pārējie, Tas ir Vārds, vienmēr tas. Vienā iejūgā ar Viņu, uzvilkuši jūgu kopā ar To, viņš bija piejūgts pie Vārda caur Garu.

⁸⁷ Viņš bija izskolojies tur dziļi Arābijas tuksnesī, kad visas viņa bijušās lietas un pieredze un ambīcijas, tas viss tika viņam noģērbts.

⁸⁸ Un tā, tieši to mēs redzam arī šodien, ka no sākuma mums viss ir jānoģērbj. Bet cilvēki negrib tikt izģērbti. Tas metodistu brālis grib nedaudz pieturēties pie savas metodistu mācības. Hm-hm. Baptistu brālis grib nedaudz pieturēties pie savas baptistu mācības. Saprotat? Taču tev ir jānoģērbj pilnīgi viss un vienkārši ir jāpiedzimst no augšas, no jauna. Un no tā brīža jāļauj, lai Svētais Gars ved. Tu nevari sacīt: “Nu, lūk, mans—mans tētis sacīja, ka tad, kad viņš to dabūja, iegāja draudzē, viņš sarokojās ar mācītāju. Viņš, viņš ir labs un uzticams loceklis.” Varbūt viņa paaudzei ar to pietika, taču mēs esam cita paaudze. Saprotat? Lūk, mums ir jāatgriežas pie Bībeles laikiem šai dienai.

⁸⁹ Arī tie priesteri bija iejūgti. Taču, redziet, viņiem bija iestājies cits laiks, bet viņi—viņi nespēja novilkt savu veco iejūgu un uzvilkt jaunu iejūgu.

⁹⁰ Un to pašu mēs redzam šodien. Mēs patiešām izgājām cauri konfesijālajam periodam, kā mēs pierādījām to viscaur draudzes periodos, Bībelē un tā tālāk, taču šobrīd mēs esam nonākuši pie brīva perioda, kurā nonāk pats Svētais Gars un Sevi apstiprina, un dara Sevi zināmu, liek īstenoties ikvienam apsoliņumam, ko Viņš ir apsolijis. Ak vai! Kāds varens laiks!

⁹¹ Un viņš zināja to, vēl viena lieta, viņš zināja, ka viņš nevarēja iet visur, ka, būdams Tajā iejūgts, viņš nevarētu... viņš to darija, un tomēr viņam gribējās iet. Viņš zināja, ka viņam ļoti gribējās būt brāļu vidū, kurp viņš bija ielūgts, un tomēr viņš bija piespiests Garā darīt kaut ko citu. Viņš nepiederēja pats sev.

⁹² Varbūt kāds varēja sacīt: “Brāli Saul, brāli Pāvil, mēs gribam, lai tu atbrauc šurp, jo mums ir vislielākā draudze. Mums ir vislielākā sanāksme. Tu saņemsi ļoti lielus ziedojumus, un tā tālāk.”

⁹³ Taču, būdams piespiests Garā, viņš domāja: “Man tur ir viens brālis. Man gribētos turp doties un izglābt to brāli, atvest viņu pie Kunga.” Un tomēr Gars spieda viņu doties kaut kur citur. Viņš bija gūsteknis. Pareizi.

⁹⁴ Ak, Dievs, padari mūs par tādiem gūstekņiem, prom no mūsu pašu egoistiskajām ambīcijām un no mūsu pašu spriedumiem, un mūsu pareizākā domāšanas veida, lai mēs būtu Jēzus Kristus gūstekņi. Es domāju, ka tas ir varens apgalvojums, ka: “Es esmu Jēzus Kristus gūsteknis.”

⁹⁵ Un atcerieties, Viņš ir Vārds. Saprotat? Nav svarīgi, ko domā kāds cits, tas ir Vārds. Saprotat? Ja tu esi Vārda gūsteknis, nekāda konfesija nespēs tevi no Tā novirzīt. Tas—tas ir Vārds. Tu esi tikai... Tu esi Tā gūsteknis, tas arī viss. Tev ir jārikojas tā, kā rikojas Tas.

⁹⁶ Lūk, viņš nevarēja iet uz tām vietām, kur viņam gribējās, jo (kāpēc?) Gars viņam aizliedza. Atceraties, daudzas reizes Pāvils mēģināja doties uz kaut kādu vietu, domādams: “Lūk, kur

es varētu novadīt lielu sanāksmi,” taču Gars viņam aizliedza. Nu, vai tad tas skaidri neparāda un nepierāda, ka Pāvils bija gūsteknis? Jēzus Kristus gūsteknis, caur Garu iejūgts Viņa Vārdā! Ak! Man tas patīk. Hm-hm.

⁹⁷ Viņš bija saistīts. Viņš bija saistīts ar ķēdi, ar milestības važām, lai pildītu Dieva gribu un tikai to. Viņš bija gūsteknis. Viņš bija milestības važās. Viņš bija vienā jūgā ar Kristu. Viņš nevarēja iejūgties ne ar ko citu. Viņš bija iejūgts ar Viņu. Un viņam bija jāiet tur, uz kurieni virzīja tie Groži. Neskatoties uz to, cik zaļa bija zālite *šajā* pusē vai *tajā* pusē, viņam bija jāiet tur, kur gāja Vadonis un iejūgs.

⁹⁸ Ak, šovakar, ja vien mēs kā Branhamā lūgšanu nams spētu kļūt par gūstekņiem; attiecībā uz mūsu egoistisko būtņi, mūsu pašu plāniem, lai mēs spētu pilnībā pakļauties un tiktu iejūgti kopā ar Viņu. Vienalga, ko domā visa pārējā pasaule, ko dara visa pārējā pasaule, mēs esam iejūgti milestības važās, mēs esam gūstekņi. “Manas kājas ir tā iejūgtas Kristū, ka tās nedejos. Manas acis ir tā iejūgtas Kristū, ka tad, kad es redzu to šodienas striptizu uz ielas, Tas aizgriez manu galvu. Mana—mana sirds ir tā iejūgta milestībā pret Viņu, ka es vairs nevaru milēt šo pasauli. Mana griba ir tā iejūgta Viņā, ka es vairs pat nezinu, kādas ir manas ambīcijas. Vienkārši: ‘Lai kur Tu vedisi, es sekošu, Kungs.’ Es būšu gūsteknis.” Saprotat?

⁹⁹ Pāvils tik tiešām bija gūsteknis. Viņš nekļūdījās, kad šādi izteicās. Svētais Gars bija viņam iemācījis, atkal, gaidīt uz Vārdu. Lūk, viņš bija iemācīts vienā veidā, taču—taču tagad Dievs viņu bija iemācījis citādāk. Svētais Gars bija iemācījis viņu gaidīt uz To Kungu, neatkarīgi no tā, kādas viņam bija ambīcijas.

¹⁰⁰ Tagad, ar Svētā Gara palīdzību, es jums kaut ko parādīšu. Saprotat? Un tā, paņemsim vienu gadījumu.

¹⁰¹ Viendien Pāvils un Sila gāja pa ielu vienā pilsētā, kur viņi vadija atmodas sanāksmes. Un visu laiku viņiem sekoja kāda ļauna gara pārņemta meitene, bļaudama viņiem aiz muguras. Un nav šaubu, ka Pāvils zināja, ka viņam bija vara kā apustulim izdzīt to ļauno garu no tās sievietes. Bet vai jūs pievērsāt tam uzmanību? Viņš gaidīja dienu no dienas, līdz pēkšņi Svētais Gars viņam pateica, sacīja: “Ir pienācis laiks.”

¹⁰² Tad viņš sacīja: “Gars, izej no viņas!” Saprotat? Viņš mācēja gaidīt uz To Kungu.

¹⁰³ Un, lūk, kur tik daudzi cilvēki šodien liek negodā Vārdu. Viņi dodas ar kaut kādām ambīcijām. Cik daudzas atmodas ir palikušas bez rezultātiem šī iemesla dēļ, jo evaņģēlists nesagaidīja, lai ieraudzītu, ko gribēja pateikt Tas Kungs! Kāds pasaka: “Brauc šurp,” un viņi—viņi uzreiz brauc, jo asociācija taču pateica: “Brauc.” Bet Svētais Gars pateiks kaut ko citu. Tomēr tā cilvēka ambīcijas kļūst par štata prezbitēri vai—vai vēl kaut ko, vai par vecaju, vai kādu bīskapu, vai vēl kaut ko, viņu

velk: “Tev ir jābrauc.” Un tomēr viņš zina, kas tas nav pareizi. Svētais Gars saka: “Dodies uz *turieni*.” Saprotat? Viņš ir iejūgts savā organizācijā. Viņš ir tās organizācijas gūsteknis.

¹⁰⁴ Taču, ja viņš ir iejūgts Kristū, tad viņu ved Svētais Gars. Viņš...?...Saprotat? Viņš, viņš ir iejūgts, gūsteknis. Nav nekādas nozīmes tam, ko saka kāds cits; tas—tas—tas ir skanošs varš un šķindošs zvārgulis. Viņš dzird tikai Dieva Balsi, un viņš runā tikai tad, kad atskan Tas. Viņš neko nesaka.

¹⁰⁵ Kāds saka: “Ak, ak, brāli Džon!” Vai arī Brāli, Roberts, vai vēl kādam no šodienas lielajiem cilvēkiem mūsu zemē, tādi kā Tomijs Hiks vai—vai—vai Orals Roberts, vai—vai brālis Tomijs Osborns, kāds no tiem lielajiem evaņģēlistiem. Ja kāds pateiktu: “Paklau, atbrauc šurp, Tomij. Tu esi liels Dieva vīrs.” (Vai Orals.) “Un tur guļ mans—mans tēvocis, viņam—viņam ir ļoti slikti. Un viņš—viņš ir slims. Es gribu, lai tu atbrauc. Es ticu, ka tev ir spēks, lai viņu dziedinātu.” Saprotat?

Bet varbūt Svētais Gars viņam pateiktu: “Ne tagad.”

¹⁰⁶ Tomēr draudzības dēļ, kas viņam ir ar to vīru, viņš ir pienākuma saistīts doties kopā ar viņu. Ja viņš to nedarīs, viņš kļūs par ienaidnieku tam vīram. Tas vīrs sacis: “Nu ko, viņš aizgāja pie *tāda un tāda*, izdziedināja to bērniņu vai to puiku. Es zinu, ka viņš to izdarīja. Un es jau tik daudzus gadus esmu viņa draugs, redziet, bet pie manis viņš neatnāca.”

¹⁰⁷ Taču, ja Svētais Gars neļauj viņam braukt, tad labāk viņam ir nebraukt, ja viņš ir sajūgts ar Dievu. Viņš mīl savu draugu. Taču labāk, lai viņš ir Svētā Gara vadīts, lai dotos uz turieni, jo tik un tā nekāda labuma no tā nebūs. Es tik daudzas reizes esmu to piedzīvojis.

¹⁰⁸ Taču Pāvils vienkārši gaidīja, kad Gars pateiks viņam, ko darīt. “Gaidiet uz Garu,” sacīja. Reiz vakarā viņš stāvēja un sludināja, un izgāja no turienes, viņš ieraudzīja kādu kroplu vīru. Un negaidot Gars uz viņu runāja, un viņš sacīja: “Es uztveru, ka...” Kā? Tieši tāpat, kā viņš uztvēra, ka viņi pēc kuģa avārijas nokļūs uz kādas salas. Saprotat? “Es uztveru, ka tev ir ticība tapt dziedinātam. Piecelies kājās. Jēzus Kristus ir darijis tevi veselu.” Redzat? Lūk, lūdzu. Viņš—viņš bija—viņš bija iejūgts. Varbūt viņš tur veselu nedēļu bija vadījis atmodas sanāksmes, un nekas nebija noticis, un tomēr viņš gaidīja, kad runās Svētais Gars. Saprotat? Viņš bija iejūgts tajā aicinājumā.

¹⁰⁹ Tagad jūs sacisiet: “Brāli Branham, tu taču nosodi to, ko tu sacīji svētdien, par to, kā tu visu šo laiku esi gaidījis.”

¹¹⁰ Taču atcerieties, Svētais Gars taču runāja uz mani tur, kad es biju ceļā, un sacīja: “Es sūtu tevi atpakaļ pie slimajiem un sirgstošajiem.” Saprotat? Tā ir paklausība Svētajam Garam. Protams. Es negāju, kamēr Viņš pateica man to darīt. Es gaidīju TĀ SAKA TAS KUNGS, līdz es saņēmu TĀ SAKA TAS KUNGS.

Lūk, tas ir citādāk. Saprotat? Lūk, Tas, Tas ir pavisam citādāk. Jā.

¹¹¹ Viņš gaidīja Tā Kunga Vārdu. Viņš bija piespiests Garā pildīt tikai Dieva rīkojumus, tad viņš kļuva par Jēzus Kristus gūstekni. Draugi, ja vien mēs varētu kļūt par gūstekņiem!

¹¹² Es zinu, ka ir karsti. Bet es—es gribētu pieminēt vēl pāris personāžus, ja vēlaties. Es šeit esmu pierakstījis sešus vai astoņus. Taču es—es gribētu pieminēt vēl tikai vienu vai divus personāžus.

¹¹³ Paņemsim Mozus personāžu. Viņš piedzima kā atbrīvotājs. Un viņš—viņš—viņš zināja to, ka viņš bija piedzimis kā atbrīvotājs.

¹¹⁴ Taču, pirms es runāšu par Mozu, es gribētu izteikt šādu apgalvojumu, ka Dievam tāds cilvēks, kurš Viņam patiesi kalpos, vienmēr ir jāpadara par Savu gūstekni. Cilvēkam ir jāatsakās no visām savām ambīcijām, no visa, kas viņš ir, visa—pilnīgi visa, savas dzīves, dvēseles, ķermeņa, gribas, ambīcijām un visa pārējā un pilnībā jākļūst par gūstekni Kristum, Kurš ir Vārds, lai kalpotu Dievam.

¹¹⁵ Iespējams, tev būs jāiet pret savu veselo saprātu. Iespējams, tu domā, ka tādā un tādā organizācijā tevi varētu paaugstināt un iedot tev kaut ko varenu, lai tu varētu paspidēt. Bet kur tu nonāksi? Pēc kāda laiciņa tu ieraudzīsi, ka esi cietis sakāvi, līdz Dievs neatradis cilvēku, kurš grib kļūt par Viņa gūstekni.

¹¹⁶ Dievs meklē gūstekņus. Viņš vienmēr ir meklējis. Varat izpētīt to viscaur Rakstos. Cilvēkam ir jākļūst par Kristus gūstekni pretrunā visam. Tādējādi tu nevari būt saistīts ar kaut ko, izņemot Kristu; pat ne ar tavu tēvu, tavu māti, tavu brāli, tavu māsu, tavu vīru, tavu sievu, ne ar vienu. Tu esi saistīts ar Kristu un tikai ar Viņu, tad Dievs var tevi lietot. Līdz tam – nekas nesanāks.

¹¹⁷ Kad sludinu, es reizēm cilvēkiem runāju asi. Saprotat? Es—es mēģinu panākt, lai jūs izraujaties brīvībā. Ar kaut ko jums taču ir jāsāk, kā reizēm es kļiedzu par sievietēm, kuras apgriež matus un nēsā tādas drēbes, bet saglabā un uztur savu kristietības apliecināšanu. Saka: "Tie ir sikumi." Nu, ar kaut ko jums ir jāsāk. Tāpēc sāciet tieši ar to, ar ābeci. Saprotat? Un jebkurā gadījumā tieciet vaļā no sava pasaulīgā izskata un kļūstiet par Kristus gūstekni. Bet pēc tam turpiniet atbrīvoties no visa, līdz galu galā pārtrūks pēdējais striķītis. Tad tu—tu esi—tu esi gūsteknis, tad tu atrodi Viņa tvērienā, Viņš—Viņš tevi ir satvēris ar Savu roku.

¹¹⁸ Un tā, Mozus zināja, ka viņš bija piedzimis kā atbrīvotājs. Viņš to zināja. Un vai jūs ievērojāt, ka ar saviem centieniem Mozus, zinādams, ko viņa māte viņam tur stāstīja, jo viņa bija viņa aukle.

119 Nav šaubu, kad piedzima mazulis Mozus, viņa māte sacija: “Zini, Mozu, kad . . . Mēs ar tavu tēvu Amrāmu pastāvīgi lūdzām. Mēs zinājām un mēs ieraudzījām Vārdā, ka ir pienācis laiks atnākt atbrīvotājam. Un mēs lūdzāmies: ‘Kungs Dievs, mēs gribam redzēt to atbrīvotāju.’ Reiz naktī Dievs pateica mums vizijā, ka piedzimsi tu un ka tu būsi tas atbrīvotājs. Mēs nenobijāmies no ķēniņa pavēles. Mums nebija svarīgi, ko saka ķēniņš. Mēs zinājām, ka tu esi piedzimis kā atbrīvotājs. Lūk, Mozu, mēs zinājām, ka mēs nespēsim tevi pareizi izaudzināt.”

120 Lūk, atcerieties, viņi bija pavadījuši tur Ēģiptē četrsimt gadus. Saprota?

121 “Un mēs—mēs gribējām, lai tu saņemtu to, kas ir nepieciešams, pareizu izglītību, pareizu apmācību. Tāpēc es paņēmu tevi un ieliku mazā šķirstiņā, un ieliku tevi Nīlā. Un cik tas bija neparasti, ka straume aiznesa to mazo šķirstu lejup caur niedrēm un meldrāju un aiznesa to lejup, jūdzēm tālu, un aizvirzīja to tieši uz faraona pili, kur viņa . . . bija faraona meita, kur bija viņas peldvieta. Un es zināju, ka viņai būs vajadzīga sieviete tavai audzināšanai.”

122 Un tajā laikā viņiem, protams, nebija tādu pudelišu mazuļu barošanai, tāpēc viņiem bija vajadzīga zidītāja. Tāpēc . . .

123 “Un Mirjama, es aizsūtīju viņu turp. Un viņa tur nostājās, un viņa sacija: ‘Es zinu, kur var atrast zidītāju,’ un viņa aizgāja un atveda mani. Un, Mozu, tās visas durvis ir aizvērtas. Dārgumiņ, tev tagad ir sešpadsmit gadi, un tu būsi faraona dēls. Un reiz tu kļūsi par to atbrīvotāju, kurš izvedīs cilvēkus no šejienes.”

124 Mozus ambīcijas sāka augt. “Es mācišos, māt. Es iemācišos visu, ko vien spēšu. Vai zini, ko es izdarišu? Es izmācišos par militāristu, un es zināšu, kā tos cilvēkus izvest no šejienes. Es būšu liels ģenerālis, biskaps, jo es zināšu, kā to visu izdarīt. Es—es viņus izvedīšu. Es iegūšu sev Ph.D vai LL grādu. Es—es to izdarišu.”

125 Kā “Tēvs Činikvi”, ja jūs kādreiz esat lasījuši viņa grāmatas. Labi. Viņš “grasījās atbrīvot visus protestantus”, ziniet, bet pats par tādu kļuva. Tā ka, šis slavenais priesteris, pirms daudziem gadiem, “Tēvs Činikvi”, jums vajadzētu dabūt viņa grāmatu un to izlasīt. Viņš tika saukts par “tēvu”. Viņš bija vienkārsī brālis Činikvi, lūk, kas viņš bija. Mēs nevienu cilvēku nesaucam par “tēvu”, tādā veidā. Tāpēc mēs ieraugām, ka—ka mēs . . . Viņš grasījās izlasīt Biblii, lai viņš varētu aiziet un atspēkot protestantu reliģiju, un padarīt viņus visus par katoļiem. Bet, kad viņš sāka lasīt Biblii, pār viņu nonāca Svētais Gars, un viņš saņēma Svēto Garu, un tad—tad viņš kļuva par vienu no viņiem.

126 Tad vēl, ievērojiet, ka Mozus bija pilnībā apmācīts. Jo viņš—viņš zināja. Viņš bija tik gudrs, tik izglītots, inteligents! Ka nebija neviena . . . Viņš pat ēģiptiešus varēja mācīt. Viņš pat varēja apmācīt viņu psihologus. Viņš varēja mācīt viņu—viņu

ģenerāliem par militāro spēku. Viņš bija liels cilvēks. Un cilvēki baidījās no Mozus viņa varenības dēļ. Ak, tik daudz zināšanu! Ak! Viņš bija arhibiskaps vai, iespējams, kā pāvests. Viņš bija ievērojams puisis. Un viņš bija varens vīrs. Un viņš zināja, ka viņš ir piedzimis, lai to izdarītu, un viņš bija mācījies, ar lielām ambīcijām, lai to paveiktu.

¹²⁷ Tieši tāpat kā šodien. Es nesaku, ka cilvēki, kas māsās šajās skolās, es nesaku, ka... Kā viņi tagad šeit rietumos, viņi grasās uzcelt teoloģijas skolu par simtu piecdesmit miljoniem dolāru, redziet, pentakosti, skolu par simt-... simtu piecdesmit miljoniem dolāru. Manuprāt, to vajadzētu iedot misionāriem, kas ir darba laukā. Saprotat? Saprotat? Saprotat? Taču, lai kā tur nebūtu, ko viņi darīs, kad viņi to pabeigs? Kas viņi būs? Rikiju bariņš. Tieši tā. Un tieši tādi viņi no turienes iznāk. Tā tas vienmēr ir bijis, arī visi pārējie, tas ir tas pats konveijers. Saprotat?

¹²⁸ Un tā, mēs redzam, ka tad, kad Mozus ar visu savu apmācību, un šodien, ar visu šo apmācību, uztaisot lielus biskapus un pārējos, ar lielām, augstām ambīcijām, ko mēs darīsim? Mūsu centieni kļūst aptuveni tādi paši kā Mozum. Saprotat?

¹²⁹ Dievs, pirms Viņš varēja paņemt to cilvēku Savā rokā, Viņam bija jānogērbj no viņa visas viņa ambīcijas. Viņam bija jānogērbj no viņa visa viņa apmācība.

¹³⁰ Jā, viņš aizgāja un viņš atbrīvoja; viņš nogalināja vienu ēģiptieti. Un viņš, un, kad viņš to izdarīja, viņš saprata, ka viņš ir kļūdījies. Viņš nedrīkstēja tā rīkoties. Ne jau šādi tas bija jādara. Un Dievam bija jāaizved viņu uz mežonīgu apvidu, tuksnesī, uz tuksnesīgu vietu.

¹³¹ Ievērojiet, tas ir neparasti, ka tos cilvēkus, kuriem Dievs gatavoja iedot vēstījumu, Viņš aizved viņus tuksnesī.

¹³² Viņš aizveda Pāvilu tuksnesī, lai viņu apmācītu, lai izstāstītu viņam, ko nozīmēja viņa varenā vizija, tur uz tuksnesi. "Dodies uz tādu un tādu tuksnesi." Un viņš palika tur tik ilgi, kamēr Dievs pilnībā neatklāja, kas ir jādara.

¹³³ Un Mozus laikā Viņš aizveda viņu tuksnesī. Viņš noturēja viņu tur četrdesmit gadus un nogērba no viņa visu viņa teoloģiju un visas viņa ambīcijas. Ak, kāds tas bija laiks, kad viņš varēja atskatīties un ieraudzīt savu izgašanos! Un cik ļoti šovakar mums vajadzētu darīt to pašu, kad mēs redzam mūsu—mūsu ambīcijas.

¹³⁴ Paskatieties uz dziedināšanas kampaņām un ieraudzīsiet, ka pirms dažiem gadiem Tas Kungs kaut ko paveica, lai sāktu atjaunot slimnieku dziedināšanu un tā tālāk.

¹³⁵ Visi, katra organizācija, tā kā tas neatnāca uz viņu organizāciju, viņiem vajadzēja dabūt sev kādu dziedinātāju. Un ko mēs sastrādājam? Tikai uz britiņu to aplūkosim. Mēs

esam izdarijuši to pašu, ko izdaria Mozus. Mēs metāmies uz priekšu un tik ļoti centāmies izstrādāt kaut kādu brinumu. “Es saožu slimību. Man—man—man uz rokas ir asinis,” un izstrādā brinumu. Saprotat? Un kas no tā sanāca? Daži no tiem viriem no tāda stipra sasprindzinājuma salūza un kļuva par istiem dzērājiem, neirotikiem un sabeidza savus prātus, un viņi pagriezās pavisam atpakaļ un novērsās no vasarsvētku mērķa, atgriezās atpakaļ pie organizāciju veidošanas un pārējā. Saprotat?

¹³⁶ Ko mēs esam izdarijuši? Nokāvuši vienu ēģiptieti. Tā tas ir. Un mēs esam centušies. Mēs esam pūlējušies. Mēs esam maksājuši. Mēs esam smagi strādājuši, visu nakti bijuši lūgšanu sanāksmē, ka pat balsi esam zaudējuši. Un—un centušies kaut ko izstrādāt un kaut ko atdzīvināt, un visu ko tādu, un redzam, ka tā ir pilnīga izgāšanās. Mums ir vajadzīga atgriešanās tuksnesī. Pareizi. Tieši tā. Telšu sanāksmes un cīņa. Bet kāpēc gan vienkārši nepadoties? Tieši tas jums būtu jādara, redziet, jāatgriežas un jāpadodas. Nu, mēs esam izdarijuši tieši to, ko izdaria viņi, tieši to, ko izdaria Mozus. No tā nav nekāda labuma. Pēc četrdesmit gadiem viņš bija kļuvis par Dieva Vārda gūstekni. Ko tad cenšamies darīt mēs?

¹³⁷ Kad nonāk tās varenās Svētības un izpaužas tās visas varenās lietas, par ko mums ir sacījis Dievs: par to, ka mums ir jāpiedzimst no augšas; un ka mums ir jāsaņem Svētais Gars; kristība Jēzus Kristus Vārdā; un visas šīs lietas.

¹³⁸ Redziet, cilvēki tā vietā, lai stāvētu ar Vārdu, būtu iejūgti Tajā, ko viņi izdaria? Viņi devās uz priekšu ar savu konfesionālo teoriju, kura jau bija izgāzusies, un centās kaut ko safabricēt, lai tas izskatītos kā Patiesība.

¹³⁹ Labāk es tieši šeit apstāšos. Saprotat? Esmu pārliecināts, ka jūs esat pietiekami gudri, lai saprastu, ko es gribu pateikt. Saprotat? Bet, nu, paskatieties, kas no tā visa ir sanācis. Aizdomājieties par to.

¹⁴⁰ Kas mums ir šodien? Tik vien kā pilna valsts ar organizētiem cilvēkiem, kuri noliedz Dieva Rakstus; kuri saukā Svētā Gara Dzīvību, ka “Tā ir mentālā telepātija”; kuri neļaus kaut kam tādām ienākt viņu draudzē; un viņi neļaus tev pieminēt pat vienu Vārdu par čūskas dzimumu, Mūžīgo drošību un tām lietām, ko Svētais Gars ir atklājis un pierādījis, ka tas ir Vārds. Es atkal un atkal esmu metis izaicinājumu, lai kāds atnāk un pierāda man, ka tas nav pareizi.

¹⁴¹ Kas viņiem ir? Tieši tas pats, kas bija Luteram un visiem pārējiem, saprotiet, noslepkavoja ēģiptieti. Kam ir... Kas tas bija? Varbūt tā rezultātā kāds sāka... beidza zagt vai varbūt beidza krāpt savu sievu. Taču ko jūs šādi no viņa uztaisījāt? Draudzes locekli. “Nāc un pievienojies mūsu grupai.” Saprotat?

¹⁴² Tas smirdošais mironis bija vienīgais viņa četrdesmit gadu apmācības panākums, ko viņš varēja parādīt; tur gulēja smirdošs ēģiptietis, satrūdējis un miris.

¹⁴³ Apmēram tā tas ir arī šodien. Vienīgais, ko mēs varam uzrādīt no tās notikušās atmodas (tā saucamās), ir smirdošu draudzes locekļu bars, kas par Dievu zina ne vairāk, kā hotentots par Ēģiptes nakti. Pareizi. Runā viņiem par Dieva Vārdu, bet viņi saka: "Es Tam neticu." Saka: "Man ir vienalga, ko tu saki, es Tam neticu." Redzat? Redzat? Uz kaut ko tādu norādīt ir briesmīgi, bet mums taču ir tik daudz saspringuma, ciņu un visa pārējā.

¹⁴⁴ Iespējams, mēs varam parādīt kādu lielu skolu, taču tā ir mirusi. Mēs varam parādīt kādu organizāciju, taču tā ir mirusi. Tā smird. Tieši kā tas, no kurienes mēs izlidām pašā sākumā. "Kā cūka atkal izvērtās savos dubļos un suns atgriežas pie saviem vēmekļiem," kad mēs atgriežamies atpakaļ. Viens miris ēģiptietis.

¹⁴⁵ Nav šaubu, ka kāds sacīja: "Mozu, nu, vai tad tev vairs nav līdzjūtības pret cilvēkiem? Tu taču esi tam aicināts." Kāds no Mozus paziņām, kurš zināja, ka viņš bija uz to aicināts. "Un ne. . . Vai tu esi pazaudējis līdzjūtību pret cilvēkiem?"

"It nemaz."

¹⁴⁶ "Nu, ko tad tu neej un *to* nedari? Un kāpēc gan tu nedodies tur un nepamēģini *to*? Un kāpēc gan tu neej ar tiem visiem pārējiem?"

¹⁴⁷ Mozus atradās tajā vietā, kur viss no viņa tika ģērbts nost, līdz atnāca viņa pārdzīvojums pie degošā krūma, kas darija zināmu Vārdu. "ES ESMU Abrahāma, Izāka un Jēkaba Dievs. Un Es atceros Savu apsolījumu. Un Es esmu nonācis, lai viņus atbrīvotu. Es sūtu tevi to izdarīt." Tas bija tas.

¹⁴⁸ Viņš redzēja Vārdu, nevis cilvēku ambīcijas vai cilvēku vēlmes. Par ko viņš kļuva tad? Viņš vairs negribēja stāties pretim ēģiptiešiem. Viņš vairs negribēja stāties tam visam preti. Bet viņš kļuva par gūstekni. Amen. Četrdesmit gadi bēgulošanas, nogērbšanas, taču tad viņš kļuva par gūstekni, pie tā degošā krūma, tas varenais Mozus ar visu savu intelektu. Bībele saka, ka Mozus bija varens vīrs vārdos un darbos, tur Ēģipte.

¹⁴⁹ Taču paskatieties, ko tas varenais teologs izdarīja degošā krūma Klātbūtnē. Viņš tikai apliecināja savu nespēju. Kad viņš ieraudzīja isto Dieva mērķi, viņš apliecināja, ka viņš nebija spējīgs to izdarīt. Kaut arī viņš bija apmācīts visā teoloģijā, kāda vien bija pieejama, apmācīts viņu labākajās skolās. Un tomēr, ko viņš varēja izdarīt, kad viņš. . . tur stāvēja tas Uguns Stabs, krūmā? Sacīja: "Es pat runāt nemāku. Hm-hm. Kungs, kas gan es esmu, ka man būtu jāiet?" Saprostat?

150 “Novelc savas kurpes, Mozu. Es gribu ar tevi parunāt. Nogērb visu, pat savas kurpes. Tu—Tu atkal esi bezpalīdzīgs. Es gribu ar tevi parunāt.”

151 Pat runāt nevarēja. Galu galā – izredzēts cietumnieks, izredzēts pravietis, tieši tāpat kā Pāvils bija izredzēts. Mozus bija izredzēts, atbrīvotājs. Un tad, visbeidzot, Dieva izredzētais cilvēks bija kļuvis par Viņa gūstekni. Ak, aleluja! Viņš varēja virzīties tikai tad, kad viņu virzīja Dieva Vārds. “Ko lai es saku, kas mani ir sūtījis?”

“ES ESMU.”

“Kā es to izdarišu?”

“Es būšu ar tevi.”

152 “Jā, Kungs, kā vien teiksi. Te es esmu.” Ak vai! Tas, viņš ir gūsteknis.

153 Viņš gāja pret savu labāko saprašanu. Lūk, viņš bija apmācīts komandēt armiju. “Pacelt zobenus! Apkārt griezties!” Apmācīts, lai dotos: “Kaujas rati, ierindā! Šķēpi, uz priekšu! Uzbrukumā!” Lūk, kā viņš grasiņas to īstenot. Tā viņš bija apmācīts.

Taču viņš sacīja: “Ko tad es izmantošu?”

Saciņa: “Ko tu turi savā rokā?”

154 “Nūju.” Reizēm Dievs dara to, kas cilvēka prātam šķiet ļoti smieklīgi. Saprotat? Rokā viņam ir nūja. Gara bārda. Astonēsmīti gadus vecs. Viņa sieva sēž uz mūļa; viņai klēpi sēž bērniņš. Viņa vecās, slābanās rokas karājas gar sāniem; nūja. Tikai viņa galva ir izslieta, jo viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Kāpēc? Visbeidzot viņš bija noenkurojies.

155 Viņš bija gūsteknis. “Es virzišos tikai tad, kad mani virzīs Vārds. Es runāšu tikai tad, kad runās Vārds.”

“Uz kurieni tu dodies?”

156 “Man ir viens uzdevums: nostāties faraona priekšā un parādīt viņam, ar šo nūju, ka mani sūtīja Dievs.” Āmen.

“Ko tu darīsi pēc tam?”

“Viņš parūpēsies par nākamo, kad es izdarišu šo.”

157 Te nu tas ir. Šovakar tev ir jāizdara tikai viena lieta, pirmais solis: jāpadodas, jākļūst par gūstekni. Nedomā par sevi vai par kaut ko citu. Kļūsti par gūstekni.

158 Mozus kļuva par gūstekni, apliecināja, ka viņš pat runāt nevar. Visbeidzot Dievs satvēra viņu Savā rokā, un viņš varēja virzīties tikai tur, kur viņu virzīja Dievs. Tur, kur Viņš pateica viņam Vārdu. Viņš zināja, ka tas bija Vārds, tad viņš pakļāvās Vārdam. Un tad Svētais Gars, Dievs, iejūdza Mozu Dieva gribā.

159 Tieši to pašu Viņš izdara ar Pāvilu. Vai pareizi? Viņš iejūdza Pāvilu; neliels, liks deguns, sarkastisks ebrejs, ak, viss vienos

Ph.D. un LL.D. doktoru grādos. Taču Viņš sacīja: “Es viņam parādišu, ko viņš cietis Vārda dēļ.” Saprotat? Un viņš. . .

¹⁶⁰ Un pēc tam Pāvils, tur atrodoties un redzot Vārdu, un redzot, ka tas bija Jēzus, tad viņš pacēla augšup savas rokas un tika iejūgts Viņā. Dieva mīlestība iejūdza viņu Vārdā. “Viņš nesis Manu Vārdu pagānu priekšā.” Un viņš devās.

¹⁶¹ “Možu, ES ESMU tavu tēvu Dievs. ES ESMU Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs. Es atceros, ko Es viņiem apsoliju, un šī apsoliņuma laiks ir tuvu. Un Es redzu Manas tautas ciešanas. Es atceros Savu solījumu. Un Es esmu nonācis, lai tevi iejūgtu. Tu zini, ko saka Vārds. Es esmu tevi iejūdzis, lai tu dotos uz turieni, iejūdzis tevi ar spēku, lai tu dotos uz turieni un atbrīvotu Manu tautu. Un paņem to nūju savā rokā kā liecību, jo tu redzēji, kā ar to tika izdarīts brīnums.” Tieši tāpat kā Dāvids ar lingu. Redzat?

¹⁶² Viņš sevi iejūdza un devās uz turieni. Galu galā Dievam bija cilvēks, kurš bija Viņam pakļauts, iejūgts Viņā un kurš varēja virzīties tikai tad, kad viņu virzīja Dieva Vārds. Ja vien šodien cilvēki darītu šādi! Un tā, viņš bija Viņa gūsteknis, mīlestības gūsteknis, iejūgts mīlestības važās līdz ar—ar Dievu, tāpat kā Pāvils bija iejūgts mīlestības pret Dievu važās.

¹⁶³ Tieši kā Pāvils, viņi abi gatavojās vienādi. Mozus gatavojās, jūs zināt, lai atbrīvotu Israēla bērnus ar militāru spēku. Pāvils gatavojās, lai izrautu viņus no romiešu rokām un atbrīvotu viņus ar savu varenību garīdzniecības spēku tā laika pasaulē. Varenas apmācības skolas, viņu apmācība Gamaliēls.

¹⁶⁴ Un viņi abi devās tuksnesī, hm-hm; atgriezās kā citi cilvēki. Viņi abi redzēja Uguns Stabu. Un viņi abi bija pravieši. Vai pareizi? Viņi abi bija pravieši. Un viņus abus bija uzrunājis Uguns Stabs, tieši tā, nāca kā atbrīvotāji. Tur nu viņi bija; devās uz tuksnesi. Atstāja savas mājas un devās uz tuksnesi, lai noskaidrotu. Atstāja savus ļaudis un visu pārējo, lai atrastu Dieva gribu. Saprotat?

¹⁶⁵ Viņi bija sagatavoti vienā veidā; Dievs to nomainīja uz citu. Un viņiem bija jāklūst par absolūtiem cietumniekiem, lai nerīkotos tā, kā viņi gribēja rīkoties, bet lai rīkotos tā, kā Dievs gribēja, lai viņi rīkotos. Viņš ir tāds pats vakar, šodien un mūžīgi.

¹⁶⁶ Vai mums ir vēl desmit minūtes, lai parunātu par šiem?

¹⁶⁷ Es patiešām ātri izskatīšu vēl vienu personāžu. Es šobrīd redzu vienu savā priekšā. Viņa vārds ir Jāzeps. Viņš bija izredzēts dēls. Viņš bija pilnīga līdzība par Jēzu Kristu. Viņš piedzima kā pravietis. Ari viņš bija pravietis. Saprotat? Un tā, viņš redzēja vizijas. Un, kad viņš bija mazs zēns, viņš redzēja viziju, ka viņš sēž tronī un viņa brāļi viņam klanās. Saprotat? Taču skatieties. Viņš kļuva. . . Viņš jutās kā svarīga persona. Saprotat? Un viņi visi. . .

¹⁶⁸ Bet kas bija jāizdara Dievam? Viņš izdarija tieši to pašu, ko Viņš bija darījis tiem visiem pārējiem. Tāpēc ka Mozus bija atbrīvotājs, Pāvils bija atbrīvotājs, un arī Jāzeps bija atbrīvotājs. Viņš izglāba savus ļaudis no bada.

¹⁶⁹ Kas Dievam bija ar viņu jāizdara? Jāieliek viņu cietumā, jāieliek viņu tieši cietumā. Tieši tā. Atcerieties, viņu pārdeva viņa brāļi kādam ēģiptietim. Un viņi pārdeva viņu Potifaram. Un Potifars iedeva viņam nelielu brīvību, bet tad pēkšņi tā tika viņam atņemta. Un nu viņš sēž tur cietumā, raud, raud. Dievam bija viņu jānogērbj.

¹⁷⁰ Un tā, skatieties. Taču es ticu, ka visu to laiku tajā cietumā viņš atcerējās, ka vizijā bija pateikts, ka viņš sedēs uz troņa un viņa brāļi klanisies viņa priekšā, jo viņš zināja, ka viņa dāvana bija no Dieva. Un viņš zināja, ka tam bija jāpiepildās.

¹⁷¹ Ja vien mēs visu laiku atcerētos, ka saskaņā ar Dieva Vārdu šajās pēdējās dienās Viņam būs Draudze, Viņam būs ļaudis. Un tās lietas, ko Viņš ir apsolijs, Viņš tās izdaris. Viņš pateica, ka Viņš izdaris, un mēs dzīvojam tajā laikā. Mēs esam klāt. Viņš tagad vienkārši mēģina padarīt mūs par istiem gūstekņiem, saslēgtiem kopā ar Viņu.

¹⁷² Jūs esat dzirdējuši to seno dziesmu, kuru jūs dziedat, “Un tad es esmu saslēgts ar Dievu”? Es gribu būt saslēgts Viņā. Lūk, kur es par to iedomājos. Būt saslēgtam ar Dievu, neko citu, un tu virzies tikai tad, kad Dievs saka virzities. Tu dari tikai tad, kad Dievs saka darīt, redziet, tad tu esi saslēgts ar Dievu.

¹⁷³ Un tā, atcerieties, viņš aizdomājās. Turklāt viņš pats sevi atzina par pilnīgu neveiksminieku. Visā, ko viņš zināja, visā, ko viņš saprata, un visā pārējā viņš bija kļuvis par pilnīgu neveiksminieku. Nekas nedarbojās. Viņš bija nonācis tādā situācijā, ka neviens viņā neklausījās. Viņš bija gūsteknis. Saprotat? Viņš bija nonācis tādā situācijā, ka neticīgie viņam neticēja. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Viņa kalpošana bija neefektīva. Cilvēki novērsās. Viņi neveltīja nekādu uzmanību viņam cietumā. Kāda jēga gan bija viņa kalpošanai? Viņš varēja stāvēt aiz cietuma restēm un viņiem sludināt; viņi gāja tik tālāk pa ielu. Saprotat? Taču viņš bija kļuvis par gūstekni. Un Dievs turēja viņu kā gūstekni, kamēr viss nenostājās savās vietās. Sacīja: “Lūk, tas ir Mans cilvēks.” Slava! Pilnīgs neveiksminieks!

¹⁷⁴ Visbeidzot Dievs atnāca pie viņa uz cietumu. Tāpat kā pie Pāvila, tāpat kā pie visiem pārējiem, Viņš atnāca pie viņa. Un Viņš izmantoja dāvanu, kuru Viņš tam bija iedevis, lai viņu no turienes izvestu. Tā tas ir. Viņš izveda viņu no tā cietuma. Ko viņš darīja? Uzreiz, kā Viņš izveda viņu no viņa cietuma, ķēniņš iedeva viņam varu, viņa ķēniņš, kuram blakus viņš sedēja, kuram viņš bija pakļauts. Viņš tika atvests no cietuma ēkas, un viņam

tika iedota vara, tādā mērā, ka visam, ko viņš sacīja, bija jātiek izdarītam. Āmen.

¹⁷⁵ Būdams savā cietumā, viņš vienmēr atcerējās, ka viņš bija dzimis noteiktam mērķim. Viņam bija jāapsēžas blakus ķēniņam. Visiem pārējiem bija jāmetas viņa priekšā ceļos. Tas viņam bija pateikts viņa vizijā. Āmen. Taču, pirms viņa vizija varēja pilnībā piepildīties, viņam bija jāklūst par gūstekni. Āmen. Un pēc tam viņš kļuva par valdnieku. Un, kad viņš atnāca no sava cietuma un kļuva par Dieva Vārda gūstekni, kad viņš varēja pateikt tikai to, ko viņa lūpās ielika Dievs, tad Dievs darbojās caur viņu.

¹⁷⁶ Ievērojiet, Mozum bija vara saistīt faraona prinčus, kā vien viņš gribēja. “Ja jūs teiksiet šim kalnam: ‘Celies.’” Hm-hm, hm-hm. Viņam bija vara saistīt faraona prinčus. Vai nu viņi bija diakoni vai prezbiteri, vai arī viņi bija štata pārstāvji, lai kas arī viņi bija. Viņš sacīja: “Es tevi saistu,” un viņi bija saistīti. Lūk, kā tas bija. Viņš varēja to darīt tikai pasakot, sava prieka pēc. Āmen. Slava Dievam!

Ak, man vēl ir tikai trīs minūtes, lai es turētu savu vārdu.

¹⁷⁷ Un tā, mēs redzam, ka viņš—viņš kļuva par Dieva gūstekni, iepriekš būdams šīs pasaules gūsteknis. No . . . Tāpat arī Pāvils. Un tāpat arī Mozus, no savas domāšanas gūstekņa par Dieva gūstekni. Un, kad viņš iznāca brīvībā, viņam bija Dieva spēks. Un, kad viņš kļuva par Pāvilu . . . Kad no šīs vecās Mozus domāšanas, kad viņš no tās atteicās un to noģērba, viņš kļuva par Kristus Vārda gūstekni. Varēja virzīties tikai, kad . . .

Jūs teiksiet: “Kristus?”

¹⁷⁸ “Viņš turēja Kristus negodu par lielāku bagātību nekā Ēģiptes mantas.” Tāpēc ka viņš bija Kristus gūsteknis, tieši tāpat kā Pāvils.

¹⁷⁹ Atcerieties, viņi visi trīs bija pravieši. Saprotat? Un bija jātiek noģērbtai viņu vecajai domāšanai, lai viņi varētu kļūt par Dieva gribas un ceļu gūstekņiem.

¹⁸⁰ Turklāt atcerēsimes, lūk, ka viņam bija vara saistīt pēc viņa paša vārda. Viņam bija vara atbrīvot pēc viņa paša vārda. Viņš varēja pateikt: “Es atbrīvoju tevi mana ķēniņa vārdā.” Āmen. Faraons padarīja Jāzēpu par savu dēlu.

¹⁸¹ Kristus padara Savējos par milestības gūstekņiem, par Saviem dēliem. Un Viņš dod tiem varu, to pašu, kas bija Viņam. Jāņa Evaņģēlijs 14:12: “Kas Man tic,” redziet, “tos darbus, ko Es daru, viņš arī darīs. Pat vairāk par to darīs.” Lūk, Kristus milestības gūsteknis saņem pilnvaras no sava Ķēniņa, Kurš ir Kristus. Āmen. “Un patiesi Es saku jums, ja jūs pateiksiet šim kalnam: ‘Celies,’ un nešaubīsieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka tas, ko jūs sakāt notiks, tad jums notiks, ko jūs pateicāt. Ja jūs paliekat Mani, un Mans Vārds jūsos; ja jūs esat iejūgti Mani,” jo Viņš un Viņa Vārds ir viens un tas pats. “Iesākumā bija Vārds,

un Vārds bija pie Dieva. Vārds tapa par miesu un mājāja mūsu vidū. Tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Ja jūs paliekat Mani,” nevis *šeit un tur*, “paliekat Mani un Mans Vārds jūsos; prasiet, ko gribat, jeb sakiet, ko gribat, un jums tas notiks.” Viņam bija vara.

¹⁸² Ievērojiet, pirms viņš iznāca ārā, viņam bija jātiek aizvestam un noskūtam. Viņam kaut ko vajadzēja noskūt, pirms viņš varēja satikties ar savu ķēniņu. Saprotat?

¹⁸³ Ak, reizēm Dievs šādi izved Savus ļaudis un tā pamatīgi noskuj no viņiem viņu pašu gribu, parāda viņiem, ka viņi nedrīkst darīt visu, ko iegribās. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt. Viņi nav—viņi nav brīvi darīt, ko viņiem gribās. Pirms viņi var iegūt pilnu varu un būt milestības vergi Kristum, viņiem ir jātiek noskūtiem, bet pēc tam stādītiem priekšā. Reizēm Viņš aizved viņus uz tuksnesīgām vietām, lai to izdarītu, noskūtu viņus. Bet pēc tam izved viņus, svaidītos, lai īstenotu to mērķi, kuru Viņš tiem ir paredzējis. Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

Brāli, mēs esam beigu laikā.

¹⁸⁴ Atcerieties, ko Viņš darīja tajos visos citos gadījumos. Viņam vienmēr ir bijis jāpaņem cilvēks un jāpadara tas par Savu gūstekni, jāatmet savējais. Viņam bija jāatstāj viss, ko viņš zināja, jāaizmirst visa sava apmācība un pilnīgi viss, lai zinātu Dieva gribu un sekotu Dievam.

¹⁸⁵ Viņš nevar vienlaicīgi rīkoties tā, kā grib darīt cilvēks un kā grib Dievs. Starp pirmo un otro ir ļoti liela pretruna. Jūs nevarat vienlaicīgi doties uz austrumiem un rietumiem. Jūs nevarat vienlaicīgi iet pa labi un pa kreisi. Jūs nevarat vienlaicīgi darīt pareizi un nepareizi. Jūs nevarat vienlaicīgi sekot cilvēkam un Dievam. It nekādi. Vai nu tu seko Dievam, vai arī tu seko cilvēkam.

¹⁸⁶ Lūk, tātad, ja tu seko Dievam un esi pakļāvis Dievam, tad tu kļūsti par gūstekni tam Dievam, tam Vārdam, tai gribai. Nav svarīgi, ko saka kāds cits, tu esi kļuvis par Tā gūstekni.

¹⁸⁷ Paklausieties. Mēs esam beigu laikā. Un es gribētu to pateikt ar godbijību un cieņu šajās pēdējās pāris minūtēs. Paskatieties. Tas, ko Dievs, manuprāt, darīs un kas Viņam ir jādara, un darīs šajās pēdējās dienās, ir — meklēs darbariku ražas novākšanai. Viņam ir jāatrod darbariks kulšanai uz klona. Ikviens lauksaimnieks, kad viņš dodas savākt savu ražu, viņam ir vajadzīgs darbariks, lai to izdarītu; noteikti, viņam ir vajadzīgs ass sirpis vai kaut kas tāds, kāds instruments, lai izkultu labību. Un raža ir nobriedusi.

¹⁸⁸ Dievs, paņem mūs Tavā rokā. Padari mūs par Tavas milestības saistītiem kalpiem. Lieto mūs kā darbariku, lai šī grēcīgā, nolādētā zeme, kurā mēs šodien dzīvojam, aptvertu, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

¹⁸⁹ Attiecībā uz mani, Dievs, ļauj man būt gūsteknim. Ja visi mani brāļi mani atraidis, ja visi mani draugi mani atraidis, es gribu būt Jēzus Kristus un Viņa Vārda gūsteknis, lai caur Svēto Garu es būtu iejūgts Viņa Vārdā, lai redzētu, kā Svētais Gars apstiprina Dieva Vārdu tieši tādā veidā, kā Viņš pateica, ka tas notiks. Es gribu būt Jēzus Kristus gūsteknis.

Lūgšim.

¹⁹⁰ Interesanti, vai šovakar, kamēr mūsu galvas ir noliektas, vai tās ir mūsu ambīcijas kļūt par kaut ko citu vai varbūt par kaut ko, ko mēs varbūt iedomājamies, ja tas ir kaut kas egoistisks, interesanti, vai mēs to visu nevarētu tā vienkārši nolikt malīnā.

¹⁹¹ Iespējams, kāds jauns puisis šeit šovakar atskatsies, pateiks: “Es kļūšu, kad es izaugšu, es kļūšu par kaut ko *tādu un tādu*.” Interesanti, vai tu vari sajust, ka Dieva griba darbojas tavā dzīvē, un pateikt: “Nē, nē. Hm-hm, hm-hm. Tagad manas ambīcijas ir prom. Jo dažas pēdējās dienas Svētais Gars ir uz mani runājis. Es—es—es gribu atdoties Dievam, lai būtu kulšanas darbarīks šajās pēdējās dienās.”

¹⁹² Iespējams, kādai jaunai meitenei ir ambīcijas kļūt par jauka rakstura lēdiju, vai—vai arī par skaistulīti, vai varbūt kādreiz taisīt savu karjeru Holivudā, interesanti, vai tu negribi pakļaut savas ambīcijas Dieva un Viņa Vārda Klātbūtnē, sadzirdēt Dieva aicinājumu tavā dzīvē. Dievs zina, kas tu esi.

¹⁹³ Iespējams, šeit tuvumā ir kāds sludinātājs vai kāds kalpotājs, strādnieks kaut kur draudzē. Es šeit parādos diezgan reti. Es—es nepazīstu pat trešdaļu to cilvēku, kas šovakar sēž šeit, taču es, tikai pavisam dažus, kuri ir šeit, taču, interesanti, vai te ir tāds cilvēks, kurš gribētu pateikt: “Man ir vienalga, ko saka citi. Es tagad esmu Dieva vergs. Es—es—es sludināšu Viņa Vārdu, neskatoties ne uz ko. Man nerūp, ka mana—mana organizācija mani padzis, es tik un tā stāvēšu ar šo Vārdu. Es—es to darišu. Mana griba ir Dieva griba. Dieva griba ir mana griba. Es būšu Jēzus Kristus gūsteknis. Es to izdarišu ar Viņa žēlastību un palīdzību.”

¹⁹⁴ Aizdomājieties par to, kamēr mūsu galvas ir noliektas. Cik daudziem no jums šovakar ir šādas ambīcijas? Paceliet, lūdzu, savu roku. Tādas ir arī manējās. Es atdošu visu. Tagad, kamēr mūsu galvas ir noliektas, tagad lēnām, kamēr jūs to tagad pārdomājat, kad jūs lūdzaties.

Visu atdošu,
Visu atdošu,
Visu Tev, mans dārgais Glābēj,
Visu atdošu.
Visu atdo- . . .

¹⁹⁵ Vai jūs patiešām to gribat? “Es gribu būt gūsteknis.”

Es . . .

“Paņem mani, Kungs. Aizved šovakar mani uz Podnieka darbnīcu. Salauz mani visu un izveido mani no jauna...?...”

...Tev, mans dārgais Glābēj,
Visu atdodu.

¹⁹⁶ Debesu Tēvs, kamēr skan šī dziesma, es nodomāju, ka tas būtu vislabākais laiks man—man pārtraukt dziedāšanu, lai tikai mazu britiņu parunātu ar Tevi. Kamēr cilvēki aizdomājas: “Es visu atdodu,” Tēvs, lai mēs darām to tā, it kā tā būtu mūsu pēdējā iespēja to izdarīt. Ļauj mums atnākt ar patiesumu, pienākt, tā teikt, pie Tā Kunga galda ar izmazgātām drēbēm, ar nomazgātām dvēselēm, ar nomazgātu gribu, ar nomazgātām ambīcijām, lai mēs padotos.

¹⁹⁷ Un ļaut Dievam paņemt Viņa Vārdu, iejūdzot mūs kopā ar To, ar Dieva Vārdu. Un lai Svētais Gars paņem mūs tagad, kad mēs dzirdam, kā uz mūsu sirdīm savelkas šīs iejūgs: “Sākot no šodienas es pieņemu Tevi pēc Tava Vārda. Tagad nedomā savas domas. Domā Manas domas. Domā Manu gribu. Es tevi vedīšu.” Dievs, dāvā, lai to piedzīvo ikviens no mums.

¹⁹⁸ Šie jaunie cilvēki, kas tur sēž; vīrs un sieva; un daži grasās kļūt par vīru un sievu. Šeit sēž vecāki vīri, tie ir kalpotāji, viņi ir ceļā. Un, Kungs, šeit ir brālis Nevils, es, mēs kāpjām augšup pa šīm kāpnēm. Mūsu dienas jau ir skaitītas. Mēs savus solus liekam piesardzīgāk, nekā mēs to darijām kādreiz. Mēs skatāmies, kur mēs liekam soli. Mēs vairs nesoļojam tik pārliecināti, fiziski runājot, kā tas bija kādreiz. Taču, Kungs, mēs redzam, ka šī mirstīgā dzīve izbāl, un neviens no mūsu soļiem nav drošs, ja Tu neturi mūs pie rokas.

¹⁹⁹ Tagad, Dievs, paņem mūs, vai Tu to izdarīsi? Paņem mūsu sirdis un mūsu gribu Tavā rokā un ļauj mums šovakar kļūt par Vārda, Kristus gūstekņiem. Lai mēs šeit dzīvojam dievbijīgas dzīves. Lai šīs sievietes, šīs jaunās sievietes, šie jaunie vīrieši, zēni un meitenes atdod savu dzīvi, Kungs. Un lai viņu ambīcijas kļūst par ambīcijām kalpot Jēzum Kristum, un ļauj mums kļūt par Viņa Dievišķās žēlastības un gribas gūstekņiem. Dāvā to, Kungs.

²⁰⁰ Tas ir viss, ko es varēju izdarīt, Kungs. Šie daži lauzītie vārdi, bet es—es ceru, ka Tu saliksi tos kopā pareizi. Tāpēc ka šeit ir karsti, un cilvēki grib klausīties, taču šeit ir ļoti karsti. Un daudziem ir jābrauc mājās un agri jāiet uz darbu. Taču lai šīs sēklas iekrīt viņu sirdīs, “gūsteknis.”

²⁰¹ Aizies mājās un pateiks sievietēm, kad viņas...pirms viņi gatavosies nomesties ceļos lūgšanai šajā pēcpusdienā jeb šovakar, pie gultas, paskatīsies viens uz otru, pateiks: “Dārgā, kā ar to, ko dzirdējām šovakar? Vai tiešām mēs esam kļuvuši par Kristus un Viņa gribas gūstekņiem, vai—vai arī mēs rīkojamies pēc savas gribas?”

²⁰² Lai jaunie puīši un jaunās meitenes it visur, jo īpaši tie, kas šovakar dzirdēja šo Vēstījumu, uzdod sev to pašu jautājumu: “Vai es gribu kļūt par gūstekni, atsakoties no savas dzīves?”

²⁰³ “Kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to atradīs.” Tēvs, mēs zinām, ka tas nozīmē: kļūt par Tavu gūstekni, pazaudēt mūsu pašu ambīcijas un mūsu pašu vēlmes, lai atrastu Tavējās, tad mums ir Mūžīgā Dzīvība. Dāvā to, Kungs.

²⁰⁴ Viss, ko es zinu, ir atdot to tagad Tavās rokās. Un lai tas nes augļus un rada varenus—varenus instrumentus pēdējās dienas ražas novākšanai, vīriešus un sievietes, zēnus un meitenes, atdevušos pilnīgajai Dieva gribai un kļuvušos par Jēzus Kristus, Viņa mīlestības, gūstekņiem, kuri ir iekalti Dievišķās mīlestības uz Kristu važās. Mēs to lūdzam Viņa Vārdā.

Visu atdodu,

Piecelsimies.

Visu atdodu,

Visu Tev, mans . . . ? . . .

²⁰⁵ Vienkārši pateiksim to vēlreiz, ar aizvērtām acīm un augšup paceltām rokām.

Visu atdodu,

Visu atdodu,

Visu Tev, mans dārgais Glābēj,

Visu atdodu.

²⁰⁶ Tagad nolieksim mūsu galvas un pirms mēs nodziedāsim noslēdzošo dziesmu *Paņem līdzi Jēzus Vārdu*, es gribu palūgt, lai—lai tas brālis šeit. . . Es aizmirsu viņa vārdu. Tā māsa, kas liecināja par to viziju, kā viņai virsū nāca tumsa, bet viņa tika dziedināta. Un atcerieties, paskatījās atpakaļ, un tas apsegs bija pazudis. To izdarīja viņas ticība. Vai tu, lūdzu, atlaidīsi mūs lūgšanā, brāli? Un palūdz, lai Dievs mūs svētī.

63-0717 Gūsteknis
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org